

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννας
 Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκάσελιδον, ἐπίσης δραχμ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάρον ἡμῶν ἰκηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουγενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἂν γένει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελλίνα 10.

*Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

*Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

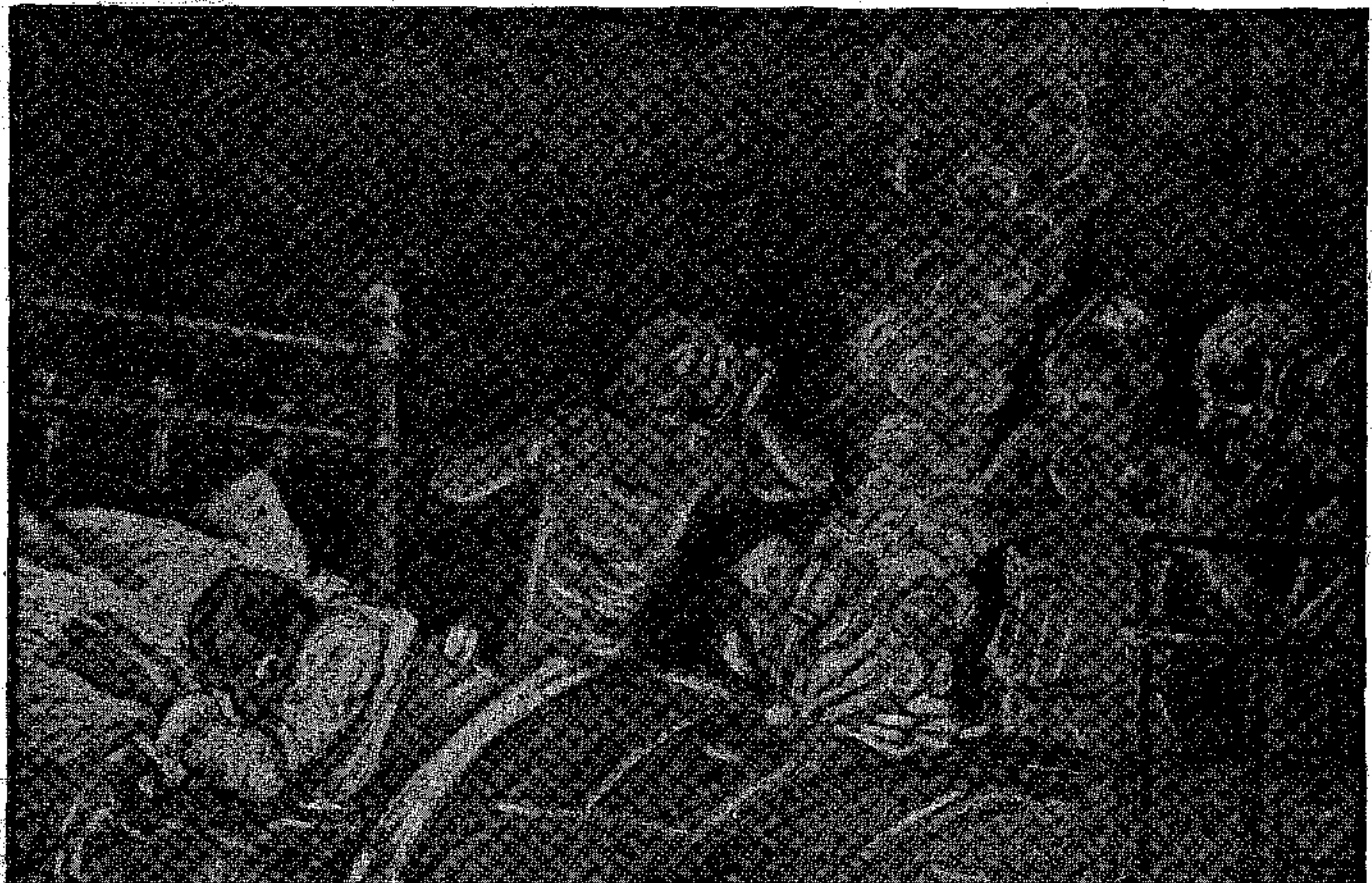
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἑριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαΐου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 23

34^Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΓΑΠΗ!.. Ἀγάπη!.. Ἔλα στὸ γραφεῖο νὰ πάρῃς τὶς ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς.

— Ἀγάπη! ἔλα κάτω στὴν κουζίνα μιὰ στιγμή.

— Ἀγάπη! ἔλα ἔπάνω νὰ μοῦ δώσῃς τὸ θερμόμετρο!

Καὶ ἡ ὑποφαινομένη Ἀγάπη, ἡ περισσότερο τῶν δώδεκα ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία (τῶν νάχουμι), ἀνεβοκατέβαινα τὶς σκάλες, πεταγόμενι στὴν κουζίνα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρὰ-Μάρθα, πήγαινα στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ πάρῃ τὶς ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς ἀπὸ τὴν κυρία Διάπλασι, καὶ ἔτσι νὰ δώσῃ τὸ θερμόμετρο στὸν Ἀνανία, ποῦ ἦσαν «κλινῆσι στὸ κρεβάτι», ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος... Ναι, μάλιστα, ὁ ἀγαπητὸς σας Ἀνανίας ἦταν κρουσολογημένος, καὶ ἔβηξε, καὶ ἀναστέναζε, καὶ εἶχε παραξενιὲς καὶ ἦταν

τελοπάντων ανυπόφορος. Κι' αυτή ή ἀρρώστεια του ήταν ή ἀφορητή των τραγικών γεγονότων που θά...

Αλλά όχι, καλύτερα νά ποῦμε τά πράγματα με τη σειρά τους. Καθώς γνωρίζετε, τήν κρίση της 3ης Κυριακής ἐπρόκειτο νά τήν γράψω ἐγώ. Ἐκείνη λοιπόν τήν ἡμέρα με κάλεσε ή κυρία Διάπλασις στό γραφεῖο της καί μου εἶπε:

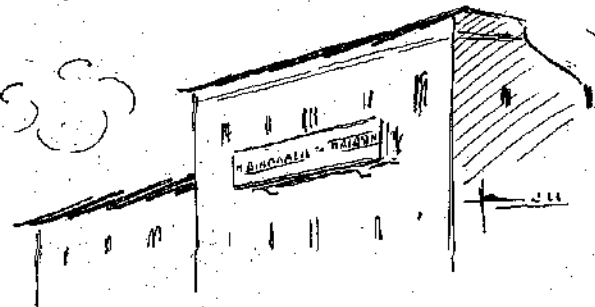
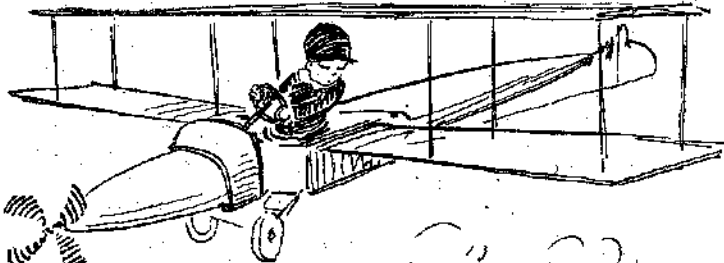
— Ἀγάπη, κόρη μου, ξέρεις ὅτι ή 34η Κυριακή πρέπει νά δημοσιευθῆ στο δωδεκάσελιδο του Μαΐου. Λοιπόν, γιά νά προφθάσῃ νά κἀνῃ καί ὁ κ. Βώττης τίς εἰκόνες, πρέπει νά πάρῃς τίς ἀπαντήσεις, νά τίς κατατάξῃς, νά μάς τίς διαβάσῃς καί νά γράψῃς ὄστερα τήν κρίση. Προσέξῃς ὅμως, νά μήν λάθουμε πάλι καμμιά συμφωνία σάν ἐκεῖνες τίς παλιές...

— Ἐννοια σας, κυρία Διάπλασις, ὄπ' εὐθύνην μου! Δέν θά λείψῃ καμμιά!

— Ἀχ καί πού νά ἔσῃ! Πῆρα ὠστόσο τό μεγάλο φάκελλο με τίς ἀπαντήσεις κι' ἀνέβαινα στήν κάμαρά μου γιά νά ἐργασθῶ με τήν ἡσυχία μου, σταν ἀκούσα τήν κλαψιάρικη φωνή του «κλήνθους»:

— Ἀγάπη, Ἀγάπη!
— Τί θέλεις!
— Δέν ἔρχεται κανένας νά μου κἀνῃ λίγη συντροφιά; Με ἀφήσατε μόνο καί ἔρημο. Πού είναι τά κορίτσια, πού είναι ή κυρά-Μάρθα;

— Ἡ κυρά-Μάρθα ἔχει δουλειά στήν κουζίνα. Ἀπ' τά κορίτσια, ἡ Ἐλπίς ἔχει ῥαβδί, ἡ Πίστις πάλι σέ μιὰ ἀρρωστη φιλενάδα της, ἡ Κική, ἡ Διλή, ἡ Φιφή, ἡ Καλή...

«Νάνεθ σέ ἀεροπλάνο, γιά νά πετάξῃ στή γραφεῖα της Διαπλάσεως.»

— Φτάνει! τίς ξέρω... Ἐσύ ὅμως, μιὰ καί βρισκοσαι ἐδῶ, γιατί δέν ἔρχοσαι νά μου κἀνῃς συντροφιά!

— Γιατί, Ἀνανία μου, πρέπει νά διαβάσω τίς ἀπαντήσεις...
— Καί δέν τίς διαβάζεις κι' ἐδῶ; Ἔλα, καί μένη, γιά νά μου περάσῃ λίγο κι' ἡ ὥρα...

Ἐμοιοῦν πῶς στήν ἀρχή ἐδίστασα. Γιατί— πῶς νά τό πῶ;— εἶναι τῆς τύχης του, ὅποτε ἀνακατεῖται με Κυριακή, νά γίνονται «ἐπεισόδια». Τό βλέμμα ὅμως πού μου ἔρχεγες ἦταν τόσο παρακλητικό, ὥστε ἐπέισθηνα.

— Καλῶ, τού εἶπα, θά κάτσω ἐδῶ. Ἀλλά νά μή μου μιλάς καί προπάντων νά μήν κἀνῃς ἀλογοπαίγνια.

— Στό ὑπόθεσῃ! Ἀλλοστε ἀλογοπαίγνια μόνο στίς Ἰσποδρομίες γίνονται τώρα.

— Νά τα μάς! ἄρχισαι κίβλας. Καί δέν μου λές, κύριε, πού θά βάλῃ τά γράμματα; Ἐσύ ἔχεις κίβλας ὅλο τόν τόπο με τά μπουκαλῖα σου καί τά μπουκαλάκια...

— Νά, καί μένη Ἀγάπη, ἐπάνω στό κρεβάτι θά ἔχῃς κι' εὐρυχωρία γιά νά ξεχωρίζῃς τοὺς σωρούς.

Ἀκούμνησα τά γράμματα ἐπάνω στό κρεβάτι κι' ἀρχισα νά τά ξεχωρίζω. Ἀξαφνα, ἀνοῖξε ή πόρτα καί μπῆκαν σάν ἀνεμοστρόβιλος οἱ ἑπτὰ μικρότερες ἀδελφές, πού γύριζαν ἀπ' τό σχολεῖο.

— Πῶς εἶσαι, Ἀνανία; ἄρχισαν νά φωνάζουν ἄλλες μαζί. Πῶς κἀν ὁ κυρετός; ὁ βήχας; ὁ πονόλαιμος; ἡ ζάλη;

— Πι, γαλιάντερες! φώναξε ὁ Ἀνανίας. Θέλω κι' ἄλλη ζάλη ἀπό σᾶς;

— Ἀνανία, ἡ κυρά Μάρθα εἶπε πῶς σέ λίγο θά ἔρθῃ νά σού βάλῃ βεντούζες, εἶπε ἡ Κική.

— Βεντούζες; ἔκαμε ὁ Ἀνανίας. Ὅχι, δέ θέλω, θά με κἀφουναι!

— Μά, Ἀνανία μου, εἶπα ἐγώ. Θά σού βάλουμε βεντούζες με οἰνόπνευμα καί ὄχι με μπαμπάκι...

Τήν ἴδια ὥρα ἀνοῖξε ή πόρτα καί μπῆκε ή κυρά-Μάρθα. Κρατοῦσε στα χέρια της τίς βεντούζες κι' ὄλα τά παρεπόμενα.

— Ποῦδς μιλᾷς γιά βεντούζες με οἰνόπνευμα; εἶπε. Ἐγώ, παιδάκι μου, θά σού βάλῃ βεντούζες με πενταρίτσες, σάν ἐκεῖνες πού σού ἔβαζα ὅταν ἦσουν μικρός καί ὕστερα σού ἔδωκα καί τίς πενταρίτσες.

— Ναι, ναι, εἶπε με χαρᾶ ὁ Ἀνανίας. Με πενταρίτσες νά μου βάλῃς καί τώρα!

— Λοιπόν, ὄς μου τρεῖς πεντάρες νά ὀτῖς ἐτοιμάσω. Πεντάρες χάλκινες; καί πού νά βρεθοῦνε;.. Οἱ ἀδελφές μου διασκορπιστήσαν σέ ὄλα τά σημεία του ὁρίζοντος, — δηλαδή του σπιτιοῦ, — καί ἄρχισαν νά ψάχνουν. Ἀλλά τίποτε. Πεντάρη χάλκινη δέν βρισκόταν πουθενά.

— Ἀχ, πού νά τῆξερα, νά φύλαγα τίς κάλλινες πού μάτζενα τόν παλιό καιρό! εἶπε ὁ Ἀνανίας.

Ἡ ὄρα ὁστόσο περνοῦσε καί οἱ βεντούζες δέν ἐμπαιναν.

— Ἀνανία, ἀφῆσέ με ἐμένα νά σού βάλῃ βεντούζες με οἰνόπνευμα, εἶπα τότε ἐγώ. Δέν ὑπάρχει φόβος νά καῖς καί θά τελειώσουμε ἀμέσως.

Ο Ἀνανίας δέχθηκε. Πῆγα καί γέμισα ἕνα ποτηράκι με οἰνόπνευμα, τῆλιξα κι' ἕνα καλλιό τηρούνι με μπαμπάκι. Τό βοῦτησα μες στό οἰνόπνευμα, ὕστερα τού ἔβαλα φωτιά καί ἀρχισα νά εἰρῶν — τίς βεντούζες στήν πλάτη του — ἀρρώστου. Ἡ κυρά Μάρθα καί οἱ ἀδελφές μου ἦσαν γύρω μου καί κοιτάζαν.

Ἡ Κική μόνο με βοηθοῦσε δίνοντάς μου τίς βεντούζες. Εἶχα ρίξει κίβλας πέντες καί περιμένα νά μου δώσῃ ἡ Κική τήν ἐκτῆ βεντούζα. Ἐκείνη ὅμως εἶχε ἀφανθεῖ καί κοιτάζε ἀλλοῦ.

— Τό ποτήρι, Κική, φώναξε, τό ποτήρι!...

Καί τότε συνέβη τό φρεσῶ καί τραγικό, πού τό θυμάμαι κι' ἀνατριχίλω. Ἡ Κική, ἀντι νά μου δώσῃ τό ποτήρι της βεντούζας, μου ἔδωσε τό ποτήρι... με τό οἰνόπνευμα! κι' ἐγώ, βιαστική καί σαστισμένη, τό ἀναποδογύρισα πάνω στό ἀναμμένο τηρούνι!

Φαντάζεσθε τί ἔγινε. Μιά γαλαζοπράσινη φλόγα πετάχτηκε ἀπό τό ποτήρι καί χύθηκε πάνω στό κρεβάτι. Τό ποτήρι ἔσπασε με κρότο. Οἱ ἀδελφές μου καί ἡ κυρά-Μάρθα ἔβαλαν ἀγριές φωνές. Ἄλλες ὄρμησαν πρὸς τόν Ἀνανία καί ἄλλες τραβήχτηκαν με τρόμο πρὸς τά πίσω. Ἰσαμε πού νά προσφθάσω νά κουνήθω, ἡ κανάτα καί ὁ κουβάς τού νικητῆρα εἶχαν ἀδειαστεῖ πάνω στό κρεβάτι, ἡ δὲ Κική ἔτρεξε νά σηκώσῃ τό χαλάκι τῆς κάμαρας γιά νά σκεπάσῃ τῆ φωτιά...

Κακόμοιρε Ἀνανία! Ἐθνήνᾳ τῆ γλώσσας! Πῶς μάς λυπήθηκε ὁ Θεός καί δέν χῆσθηκε τό οἰνόπνευμα πάνω του, ἀλλά ἔπεσε μόνο στίς κουβέρτες;

Ἡ φωτιά εἶχε σβῆσει κι' εἰμεῖς δέν εἶχαμε ἀκόμη συνέλθει. Κι' ὁ κίβ σατισμένος ἀπ' ὄλους ἦταν ὁ ἄμοιρος ὁ Ἀνανίας πού, καθὼς ἦταν πεσμένος μπροῦμπτα, δέν εἶχε καταλάβει πῶς συνέβη τό κακό. Τά εἶχε τόσο χαμένα, ὥστε οὔτε ἀλογοπαίγνια δέν μποροῦσε πιά νά κἀνῃ. Καί μόνο ὅταν τού ἀλλάξαμε κουβέρτες καί σεντόνια, καί τὸν τακτοποιήσαμε πάλι στό κρεβάτι του, καί σκουπίσαμε τά νερά πού εἶχαν χυθεῖ στό πάτωμα, τότε μόνο ἄρχισα πάλι νά λειτουργῶ τῷ μπαλιό του.

— Καί μένη Ἀγάπη, εἶπε, ἐπειδή ἐσύ δέν ἦσουν ἔμπειρη στίς βεντούζες θέλησες νά κἀνῃς ἔμπυρρο ἐμένα;

— Ἐκοψι τά γέλια με μιὰ κοφῆ!

— Οἱ ἀπαντήσεις της Κυριακῆς! Συμφωνία μου!

Ναι. Οἱ ἀπαντήσεις της Κυριακῆς, πού πρῶν γίνετο τό δράμα με τίς βεντούζες βρισκόταν ἐπάνω στό κρεβάτι, τώρα ἦταν τυλιγμένες μέσα στίς κουβέρτες καί στά σεντόνια τά καμμένα, πού εἶχε πάρει ἡ κυρά-Μάρθα ἀγκαλιὰ κι' ἐτοιμαζόταν νά τά βγάλῃ ἔξω!

— Στάσου, κυρά Μάρθα, στάσου!

Ἀπλάσα τίς κουβέρτες κάτω καί, βοηθοῦμένη ἀπό τίς ἀδελφές μου, ἄρχισα νά ψάχνω νά βρῶ τίς ἀπαντήσεις. Ἀφοῦ βγάλαμε ὄλες ὄλες ἦταν μέσα στίς κουβέρτες, ψάξαμε καί κάτω ἀπό τό κρεβάτι καί βγάλαμε τίς ὑπόλοιπες. Ἀλλά σέ τί χάλι ἦταν ὄλες, Θεέ μου! Ἄλλες βρεγμένες, ἄλλες καμμένες, ἄλλες βρεγμένες καί καμμένες μαζί, καί λίγες ἀκείραχτες... κατὰ τῆχη. Ο Ἀνανίας ἀναστενάξε:

— Ἀχ, ἦταν τῆς τύχης μου. Μόνο πού αὐτῆ τῆ φορᾶ κἀντετα κι' ἐγώ νά χαθῶ μαζί με τά γράμματα!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὄλοι μας, μήτε πού Ἀνανία ἐξαιρουμένου, τού ὁποῖο τό κρυστολόγημα εἶχε περάσει ὡς ἐκ θαύματος ὕστερα ἀπὸ τὰ σκοτεινά λουτρά της προηγούμενης μαζευτικῆς στό γραφεῖο τῆς κυρίας Διαπλάσεως ὅπου θά γινόνταν ἡ κρίσις της 3ης Κυριακῆς. Ἐγώ, ἐννοεῖται, δέν τόλμησα ν' ἀντικρῶσω τήν κυρία Διάπλασις ὕστερα ἀπὸ τό καθόρθωμά μου. Μάτζεπα ὅμως ὄλο μου τό ἄχαρος καί ἄρχισα:

— Καθὼς θά θυμᾷσθε, κυρία Διάπλασις, ἡ ἐρώτησις πού εἶχαμε ὑποβάλῃ γιά τὴν 34η Κυριακή ἦταν ἡ ἐξῆς: «Τί θά ἔβλατε νά πραγματοποιηθῆ κατὰ τό 1927 γιά νά τὸ πῆτε αἰσιο κι' εὐτυχημένο.» Τῆς ἀπαντήσεως λοιπόν...

— Ὅπως γλύτωσαν ἀπ' τό νερό κι' ἀπ' τῆ φωτιά, θύμισε ὁ κακὸς Ἀνανίας.

— Τῆς ἀπαντήσεως τίς ξεχώρισα σέ διαφόρους σωρούς, ὅπως πάντοτε. Ὁ μεγαλύτερος σωρός εἶναι τῶν πατριωτικῶν ἀπαντήσεων. Σάν καλὰ Ἑλληνόπουλα, τὰ περισσότερα Διαπλάσοπουλα βρισκουν ὅτι ἡ μεγαλύτερή τους εὐτυχία αὐτὸν τὸν χρόνο θά ἦταν νά γίνῃ ἡ Ἑλλάς μεγάλη καί τρανῆ ὅπως ἦταν ἄλλοτε. Π: χ. ἡ Βάρκι καὶ Κανῆ θά ἤθελε νά δημονοῦσαν ὄλοι οἱ Ἕλληνες καί με μιὰ ψυχὴ ν' ἀφοσιωθῶν εἰς τὸ ν' ἀναδημοσιεύουν τὴν νέα Ἑλλάδα καί νά τὴν καταστήσουν ὄμοια καί ἀνώτερη τῆς Ἑλλάδος τού Περιοδίσου. Ὁ Σαραντῆ εὐχεται νά πάρουμε τὴν Πόλη καί νά ἐπιστρέψουν οἱ πρόσφυγες στὰ μέρη τους. Ὁ Μενέλαος Μαλαμῆς θέλει ν' ἀποκτήσῃ ἡ Ἑλλάς τίς χῶρες πού εἶχε ἐπὶ Βυζαντινὸν ἀποκοιτητοῦν καί μάλιστα προσθέτει σὲ αὐτῆ τὴν ἀπάντησῃ τὴν εἶδη στὸν ἕκτο του. Ἡ Ἀπετὴ Μαργαρίτα θέλει νά γίνῃ ἡ Ἑλλάς τόσο μεγάλη, ὥστε νά τὴν βλέπῃ ἡ Ἰταλία καί νά τρέμῃ. (Πῶ, πῶ, Παναγίτσα μου!) Ἡ ἠγνελὸση Κακροῖδῆ κι' ὁ Γέρω Φηλορέτης εὐχονται κι' αὐτοὶ νά πάρουμε τὴν Πόλη. Τό ἴδιο κι' ἡ Μεγαλοπρεπὴς Ἰδῆ, ἡ ὁποία ὅμως θέλει ἀκόμη νά ἰδρωθῶν καί σχολεῖται, καί νά ὑπάσῃ σέ κάδῃ πόλῃ κι' ἐπὶ ἕνα Πλανετάριουμ, καί νά εὐθερῇ καί ὁ ἀντιπρωτοδικὸς ὄρος «Αἰτῶ» λέει, «δέν θά εἶναι ὁ κίβ μεγάλος θριάμβος κι' ἡ νά ἐνδοξὴ νίκη τῆς Ἐπιστήμης.» Δέν σταματᾷ ὅμως ἐδῶ ἡ Μεγαλοπρεπὴς Ἰδῆ. Στίς εὐχές της δέν ἐρχεται καί τὴν ἀγαπημένη της Διάπλασις καὶ εὐχεται «νά καταλάβουν οἱ Ἕλληνες τὴν ἀξία καί τὸν προορισμὸ τῆς Διαπλάσεως καί νά μὴ μείνῃ κλουσιόσπιτο, ἀρχοντοσπιτο καί φραγκόσπιτο, ὅπου νά μὴν βρισκονται σέ μιὰ ἀγαπημένη γωνίτσα τὰ φυλλάδιά της.»

Ὁ Γ. Φιλιππῆς θέλει νά πραγματοποιηθῇ ὁ Πανελλήνιος κόθος καί ὁ Φιλανθός, νά πληρωθῇ τὸ ὄνειρον τού Ἑλληνισμοῦ. Τό ἴδιο καί τὸ Ἀεράκι τού Πηλίου. Τὸ Ναυτοπούλο θά ἤθελε νά ἐνωθῶν τὰ Δωδεκάνησα με τὴν Ἑλλάδα καί περιγράφει συγκινητικώτατα πῶς ἕνα πρῶ, ἐνῶ θά βρισκεται στήν πατρίδα του τὴν Κάλυμνο, θά κοιτάξῃ ἀπ' τὸ καθόρθω καί θά ἰδῇ στό λιμάνι της ἀγκυροβολημένο ἕνα ἑλληνικὸ θεοκρητό, τὸν «Ἀβέρωφ». Στό τέλος προσθέτει «Μά τί λές εἶ; Ἐγώ τουλάχιστον δέν τὸ ἐλπίζω νά γίνῃ αὐτό. Εὐχίσου το κι' ἐσύ, ἀγαπητὴ Διάπλασις!»

— Μ' ὄλη μου τὴν καρδιά, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Κι' ὄστε πρῆπει ν' ἀπσιλιζέται τό ἑνωτόπούλο.

— Βέβαια, εἶπε ὁ Ἀνανίας. Μόνο πού ἀντι γιά τὸν «Ἀβέρωφ», θά ἔπρεπε στήν Κάλυμνο νά πῆῃ ἡ «Ἀθήνη».

— Σάπα, Ἀνανία, δέν ἔχεις οὔτε ἱερὸν οὔτε ὄσιον! φωνάξαμε ὄλοι.

— Ἡ ἀπάντησῃ τῆς Ζουλεΐνας εἶναι ἔμπειρη κι' ἀρχίζει ἔτσι: «Θά ἤθελα— μὴ τί νά πῶ καί τί νά πρωταφίω— κι' ἔλα πού πρῆπει σύντομα γιά σένα νά μιλῶσῃ. Καί σὲ ὑπόλοιπα τέσσερα τετραστιχὰ λέει ὅτι θέλει νὰ ὀρχόταν ὁ θεῖος της ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ κι' ἐτοὶ νά ζῆσουν μαζί συμπυκαμένοι ὄλοι, ἔπειτα καί νά πάρουν οἱ Ἕλληνες τὴν Πόλη, καί ὄλλα κολλά.

Τὸ ποιηματάκι τῆς Ζουλεΐνας εἶναι κοινὸ νόστιμο, τόσο μάλλον πού ἡ ποιήτρια εἶναι μόλις δώδεκα ἐτῶν. Ἡ ἀπάντησῃ ὅμως τῆς Ἀῤῥας τὸ ἔδξῃτον... ἔχει καί ἡ μισή. Ἀπ' ὄ,τι ὄμως μόρρεσα νά καταλάβῃ, φαίνεται πῶς καί ἡ Ἀῤῥα τὸ ἔδξῃτον εὐχεται νά δεσποῦν καί κἀλὶ στήν πατρίδα της τὰ Ἑλληνικὰ χρώματα. Ὁ Σέρλον Χόλμς εὐχεται τὴν ἀνάκτησῃ τῆς Ἀντικῆς Θράκης καί ἡ Ἔσμη ἡ Τουρκοπούλα εὐχεται νά ἰδῇ τὸ ὄνειρο τού νομοῦ Σερρών πραγματοποιημένο, δηλαδή νά περιορίσῃ τὸ κράτος τὰ νερά τού Σερμῖνα ποταμοῦ, πού με τίς πλημύρες του καταστρέφει προϊόντα κολλῶν ἑκατομμυρίων.

— Κρίμα; εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Τί κρίμα; ὀρτήσαμε.

— Κρίμα, πού δέν εἶναι ἀγῶρι ἡ Ἔσμη ἡ Τουρκοπούλα. Ἀν ἦταν, θά γινόνταν ἕνας τέλειος βουλευτής.

— Μπὰ ἰ ἐφώναξαν ἐν χορῆ καί οἱ ἐνδικα ἀδελφές του. Καί νομίζει πῶς ὡς πού νά μεγαλώσῃ ἡ Ἔσμη ἡ Τουρκοπούλα, δέν θά γίνονται καί οἱ γυναῖκες βουλευτίνας;

Ὁ Ἀνανίας ἀποστομάθηκε. Ἦταν ἄλλοστε ὁ μόνος ἀνδρας μέσα σέ δεκατριεῖς (δεκατέσσερις με τὴν Πίσσα) γυναῖκες.

— Ἀκούστε τί μάς γράφουν ἡ Ἀττικὴ Ἀθήνη καί ἡ Τσοῦτζερα, οἱ δύο ἀδελφοῦλές: «Τὸ 1927 θά εἶναι αἰσιο καί εὐτυχημένο ἀν' ἡ Ἀγάπη, ἡ Πίστις καί ἡ Ἐλπίς ἐπανεῖλθουν μεταξὺ μας.

— Ἐπανήλθαμε, ἐπανήλθαμε ἰ ἐφώναξαν οἱ δύο φερώνυμες ἀδελφές μου.

— Ἀφήστε με νά ξεκολοῦδῆσω. Λοιπόν, ἔτοτε τὸ Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες καί τὸ Ἑλληνικὸν Ἰδαικὸν θά πραγματοποιηθῶν καί ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία, ἡ Κωνσταντῖνος, θά κυματίζῃ ὅπου ὑπάρχει Ἑλληνικὸ Χῶμα καί Θάλασσα. Τὸ Κύμα τού Σα-

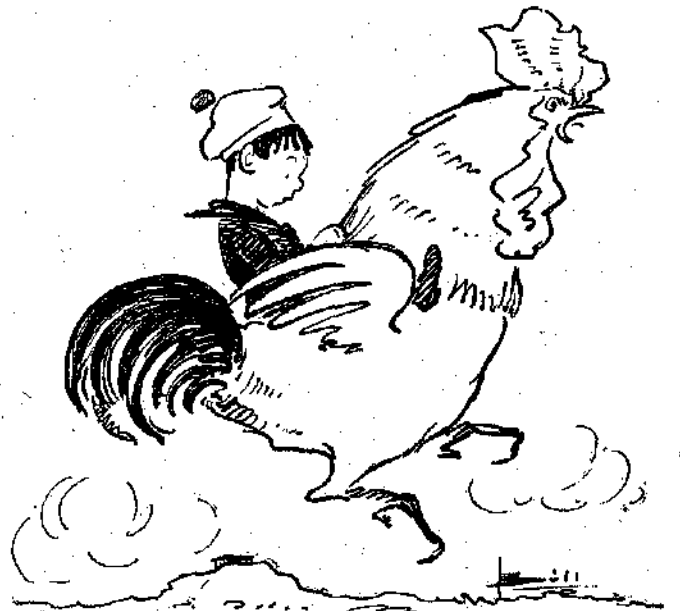
ρωικῶ, τὸ Κύμα τῆς Χίου, τὸ Κύμα τού Αἰγαίου, τὸ Ἀφρικαιῶνο.

— Στάσου, στάσου, Ἀγάπη; εἶπε ὁ Ἀνανίας. αὐτὰ πού μάς διαβάζεις δέν εἶναι γράμματα, εἶναι κατάλογοι ψευδωνύμων.

— Ναι, ἀλήθεια, εἶπα κι' ἐγώ. Ὅλο με ψευδώνυμα ἔχουν πλέει τις φράσεις τους ἡ Ἀττικὴ Ἀθήνη καί ἡ Τσοῦτζερα. Κι' ἔχουν γεμίσει μάλιστα δύο μεγάλες κόλλες. Χαρὰ στήν ὀνομοσή σας, παιδάκι μου! Ἐξακολουθᾷ: Ἡ Ἰνδιάνη ζητᾷ ἀπὸ αὐτὸν τὸν χρόνο νά τῆς χαρίσῃ ἐλευθερία. Ἐλευθερία σὸ σῶμα, στήν ψυχὴ καί στήν γλυκερὰ τῆς πατρίδας.

Οἱ τελευταῖες ἀπαντήσεις αὐτοῦ τού σωροῦ εἶναι τού Παρισίου, τού Παύλου Γερωντέλλῃ καί τῆς Ἡλιογέννητης. Μολογὸν ὅμως ἔχουν χαρακτηρηθεῖ ὡς «πατριωτικῆς», οἱ ἀπαντήσεις αὐτῆς διαφέρουν ἀπὸ τίς ἄλλες. Ὁ Παρισίος π. χ. θεωρεῖ ὅτι θά ἐγκλιματώσῃ ἀν μιλοῦσε γιά τὸν ἑαυτό του, ἐνῶ βλέπει γύρω του νά γιγαντώνονται τὰ ζῆζάνια τῆς διχόνοιας καί γι' αὐτὸ νομίζει πῶς ἡ μόνῃ εὐχὴ του θά ἦταν νά συντελεσθῇ ἡ συμπίλιωσις τῶν Ἑλλήνων, «ὥστε ἡ Πατρίδα μας νά βαδίσῃ μπροστώ ἐνωμένη γιά τὴν ἐκκλήρωσῃ τῶν ἔθνικῶν περσομένων». Ὁ Παῦλος Γερωντέλλῃ λέγει ὅτι τὸ μεγάλο καλὸ πού πρῆπει νά γίνῃ τὸ 1927 γιά νά τὸ θεορήσῃμε αἰσιο καί εὐτυχημένο, εἶναι ἡ ὄριστικὴ ἐπικράτησις τῆς δημοτικῆς γλώσσας στὰ σχολεῖα μας. «Καί τότε θά φανῇ ἕνα μεῖδιμα εὐχαριστήσεως στό πρόσωπον τῆς καλῆς καί Διπλάσεως πού καθόρθωσε νά πραγματοποιηθῇ τὸ μεγάλο καί δύσκολο ἔργο της». Ἡ δὲ Ἡλιογέννητη εὐχεται «νά παρουσιασθῇ τὸ 1927 ἕνας νέος Φαίδιος ἡ ἕνας Ὁμηρος γιά νά γίνῃ ἀπαρχὴ ἕνὸς νέου Χρυσοῦ Αἰῶνος». Ἀμήν!

Τώρα ἔρχεται ἕνας ἄλλος σωρός, ἐκεῖνον πού εὐχονται τὸ καλὸ ὄλης τῆς ἀνθρωπότητος. «Μαζουὰ οἱ πολέμοι οἱ αἱματό-

«Ἔνα θαυμαστὸ ταξίδι ἐπάνω στὴν ράχη τού πτεῖνοῦ του...»

βρεχτοὶ!» φωνάζει ἡ Βιόλα Χλόρη. Ἡ Γλυκερὰ Χαρογγὴ εὐχεται νά ἐργασθῇ ἡ ἀνθρωπότης ἐνωμένη γιά τὴν κοινὴ εὐτυχία ὄστερα ἀπὸ τὸν μεγάλο πόλεμο ἔπισῃ δὲ βρισκοι ἐπὶ καί ἡ δικὴ μας πατρίς «ἔχει ἀνάγκην ἡσυχίας καί καλῆς κυβερνήσεως». Ὁ Μικρομέγας εὐχεται στήν ἀνθρωπότητα «τὴν παγκόσμιον εἰρήνην καί τὴν βασιλεία τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης καί τῆς δικαιοσύνης». Τὴν κατάπαυσῃ τῶν πολέμων εὐχονται καί ἡ Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Ἐλευθέριος Ρουσσῆκος, ὁ Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, ὁ Κεραυρός, ὁ Σκουρατζός καί ὁ Γιάννης Ἀβελιός, ὁ ὁποῖος μάλιστα μάς λέει καί πῶσα καλὰ θά προκύψουν ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός. Ἡ Νίνα Φερεντινοῦ εὐχεται νά πραγματοποιηθῇ ἡ ἰδέα τῆς Πανευρωπαϊκῆς Δημοκρατίας. Ὁ Πάτσε Παχούμιος θά ἤθελε νά εὐθερῇ τὸ ἀντιφραγματικὸν τῆς φθισσῆς. Ἐπίσης καί ὁ Ἀεγόνογος Ἡρώων θά ἤθελε νά γίνῃ μιὰ σπουδαῖα λατρικὴ ἐφεύρεσις.

Ἔτσι τελειώσε κι' αὐτὸς ὁ σωρός, ὁ ὁποῖος ὅμως δέν εἶχε καμμιά ἐξαιρετικὴ ἀπάντησῃ καί τώρα ἔρχεται ὁ σωρός τῶν Διαπλάσοπλων, ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς μεγάλους. Τὰ καλὰ μάς τὰ παιδιά! Τί νομίζετε ὅτι θά θεοφροῦσαν ὡς τῆ μεγαλύτερα τους εὐτυχία; Ἀν ἡ Διάπλασις γινόταν δωδεκάσελιδος. Αὐτὸ εὐχεται καί ὁ Αἰβίος, πού συνοδεῖται μάλιστα τὸ γράμμα του μ' ἕνα καλὸ σκίτσο (κρίμα πού εἶναι ζωγραφισμένο με μολύβι), τὸ Περσομένον καί ὁ Γερόλλος, ὁ ὁποῖος θέλει νά βγαίγῃ ἡ Διάπλασις δωδεκάσελιδος

και μάλιστα δύο φορές την εβδομάδα, γιατί μεγάλη είναι η αγωνία του να περιμένει από την μία Κυριακή ως την άλλη. Η Δοξασμένη Φουσταγέλλα άκορπει πάς ή Διαπλάσις ρωτάει τη μητέρα της να της δώσει τα Διαπλάσιονα να πραγματοποιηθούν το 1927 επ' όσον αυτόν τον χρόνο θα εορτασθεί ή ύστερησ της.

Η Δοξασμένη Φουσταγέλλα κάνει λάθος, παρετήρησε ή κυρία Διαπλάσις. Η ύστερησ μου θα γιορτασθεί το 28 και όχι το 27.

Τό Μήλον της Ήριδος θα ήθελε να γίνει όλος ο κόσμος συνδρομητής της Διαπλάσιος. Άκούστε όμως τί γυρεύει ή Τερολοχίτης: "Η Διαπλάσις να βγαίνει κάθε μέρα σαν τις εφημερίδες, οκτασέλιδος και σε μεγάλο σχήμα, και τα φύλλα της να φέρνει ένα άρθρον, το άρθρον της Διαπλάσιος, τραγουδώντας ένα τραγουδάκι και τότε θα ιδής τη Διαπλάσι νάνθει και να λαλεί."

"Ω! εφάναξαν όλοι οι παριστάμενοι.

Σάν κάπως να τα παραλείψει ή Τερολοχίτης, είπε ή Άνανίας. Να λαλή ή Διαπλάσις, κάτι πάει κι' ερχεται. Άλλά «νάνθει»: Πώς θα γίνει αυτό το πράγμα, μόνο ή Τερολοχίτης θα τό ξέρη.

Η μεγαλυντέρα επιθυρία του Σίφωνος θα ήταν νάνθει σε εροπλόνο για να πετάξη στα γραφεία της Διαπλάσιος και να γνωρίση τον κύριο Παπαδόπουλο και τον κύριο Σινόπουλο.

Δέν έχει ανάγκη ή Σίφων νάνθει σε εροπλόνο, είπε ή άδιορθωτος Άνανίας' σά σίφωον που είναι, μπορεί να πετάξη μοναχός του.

"Όχι, για όνομα του Θεού, μη μας κάνει καμιά ζημιά με την όρμη που θα έχει, είπε ή Κική.

Θά πάψετε τάλογοκαίγνια και θά μάφιστε να εξακολουθήσω; φώναζε. Σ' αυτό τό σωρό έχω προσθέσει και τις απαντήσεις του Άθανασίου Βήη, του Δάμπερος Δοξάρος και της Χαρομένης. Ο Άθανασίος Βήης θα ήθελε να βραβευθή... και στις τρεις Κυριακές που θά γίνουν το 1927. Τό ίδιο και ή Δάμπερος Άστιη και ή Χαρομένη, ή όποια προσθέτει ότι τό λόγο για τον όποιον θέλει να βραβευθή μας τον εξηγεί στο γράμμα της. Άλλά σε ποίό γράμμα της; Έγώ δέν έλαβα κανένα γράμμα της. Μ' αυτούς λοιπόν τελειώνει κι' αυτός ο σωρός και τώρα ερχεται ένας άλλος, εκείνων που δέν ζητούν τίποτε άλλο από το 1927 παρά να τους χαρίση την ύγεια τους. Η Άνδρομάδα λέει ότι δέν θα ζητήση άδύνατα πράγματα από τον καινούργιο χρόνο, παρά μόνο να της δωσή την ύγεια της, γιατί όλα τα επίγια αγαθά είναι τίποτε χωρίς την ύγεια. Μαζί όμως μ' αυτήν ζητά να της χαρίσουν και ένα ποδήλατο, να προβιβασθή με καλό βαθμό και να κάνει κανένα ταξίδι τό καλοκαίρι. Και τελειώνει έτσι:

Σού εύχομαι χρόνια πολλά εύτυχισμένα και καλά, σού εύχομ' εύτυχία και τού χρόνου με ύγεια.

— Έπίσης, επίσης! φώναξαν όλοι.

Η Δίματοβαμμένη Δόξα μας γράφει ότι κι' αυτή ζητάει μόνον την ύγεια της και μας ρωτάει άν είναι μετρούσαν.

— Ολιγαρκής θέλει να πη, πετάχτηκε ή Άνανίας.

Τήν ύγεια τους ζητούν και ή Λιλιάνη, ή Έξυπνη Ραπούλα και ή μικρούλης... Μίγας Άλεξανδρος, που θα ήταν πανευδαίμων, άν ή μαμιά του τό χρόνον του κάνει ένα άγιοβασιλείατικο δένδρο, «δράτο και μεγάλο σαν τό φετειό».

— Τό παυλάκι μου, είπε ή κυρά Μάρθα.

Ο Ζήνων Κοσμιμάτης μας γράφει ότι στην άρχή σκέφτηκε να μην απαντήση, γιατί του ήρθαν στο νου τό άτυχήματα των άλλων Κυριακών. Έπειδή όμως είδε ότι την κρίση θα την κάνει ή Άγάλη και

«Τι όρατο πράγμα να πετάξω!...»

όχι ή άτυχος Άνανίας άπεφάσισε να γράψη.

— Και πάτησε στην πητα! φώναξε ή Άνανίας. Πάλι καλή πού την γλύτωσε αυτός.

Ο Ζήνων Κοσμιμάτης λοιπόν, εξακολούθησε χωρίς να δώσω προσοχή στις κακίες του Άνανία, θέλει να έχη την ύγεια του κι' αυτός και οι δικοί του και ή Διαπλάσις με όλο της τό σπιτικό. Έπειδή όμως βρισκει πάς ή άπάντησις του είναι πολύ σύντομη, μάς ζητεί άκόμη να τον πληροφορήσουμε... πόσον ετών είναι ή Άνανίας. Άφού λέει πως ήταν συνδρομητής της Διαπλάσιος από τον πρώτο χρόνο της έκδόσεώς της, τώρα θα είναι 50-χ. Και μάς παρακαλεί να του ποιμη την τιμή το χ.

— Τί; φώναξε έξαλλος ή Άνανίας, 50-χ; όχι, να μήν είμαι εκατό ετών! Μά δέν ξέρει ή Ζήνων Κοσμιμάτης ότι γεννήθηκα στις 29 Φεβρουαριον και ότι εγεννήθηκα μου κάθε τέσσερα χρόνια; Πόσες 29 Φεβρουαριον πέρασαν από τότε που βγήκε ή Διαπλάσις;

Η Κική άρχισε να μετράη στα δάχτυλά της.

Έπειτα είπε δειλιά:

— Μά, Άνανία μου, τότε θα είσαι δώδεκα-δεκατριών ετών!

— Κι' άλλο τόσο που ήμουν άπάνω-κάτω; Τόσο είμαι άπάνω-κάτω. Τελείωσε!

— Όχι, δέν τελείωσε, είπα κρατώντας τα γέλια μου, ή Ζήνων Κοσμιμάτης θέλει να μάθη και την ήλικία της Πίσσας.

— Ντάρ, νιάρ, Έκανε ή γάτα μας' μόλις άκουσε τό δνομά της.

— Όρίστε μας! είπε ή Άνανίας. Νά ρωτώ την ήλικία ενός κυρίου, κάτι πάει κι' ερχεται! Άλλά μάς κυρία, αυτό πάει πολύ!

— Νά έρθη ή ίδιας να ρωτήση την Πίσσα πόσον ετών είναι, γιατί έμεις δέν τό ξέρουμε, είπε ή κυρία Διαπλάσις γελώντας. Κι' έτσι έληξε τό επεισόδιο.

Ο Άκωδημαίος Πολίτης και ή Νέρεσις δέν ζητούν τίποτε άλλο από τό 1927, παρά να μοιάση με τό 1926. (Εδ-τυχισμένοι άνθρωποι!)

Στον έπόμενο σωρό, έχω κατατάξει αυτούς που εύχονται να γίνη τό 27 μια νέα μεγάλη εφεύρεσις. Η Ήλιόβγαλη θα ήθελε να τελειοποιηθή τό μηχανήμα του Ταοδίφ και να βλέπουμε μέσα από τους τοίχους. «Τι εύτυχία» γράφει «τότε, όταν τα Διαπλάσιονα θα έχουν τό μηχανήμα αυτό και τό ραδιοτηλέφωνο στο σπίτι τους. Όχι μόνο θα μιλούν με την αγαπητή Διαπλάσι, άλλα και θα την βλέπουν στο σαλονάκι της» και τότε θα καταργηθούν οι πένητες και τό μελάνι, γιατί θα είναι πια περιττά.

— Και θα πάφουν και να καταστρέφονται οι απαντήσεις κάθε Κυριακής, αφού τό παιδί θα μας τις λένε προφορικώς, είπε ή Έλπίς.

— «Τί χρειάζονται τώρα τα σχολεία; Κάτω τα σχολεία!» φώναζε.

— «Ω, ώ, έκαναν οι μικρότερες αδελφές μου».

— Αυτό δέν τό λέω έγώ, διόρθωσα. Τό λέει ή Ασπρος Παλιάντας. Όχι όμως έπειδή είναι άμελής ή καίμένος. Κάθε άλλο. Θέλει μόνον να εφευρεθή ένα μηχανήμα, τό «ραδιογλωσσόφωνον», που να μαθαίνει στα παιδιά, ότι διδάσκονται στα σχολεία χωρίς να είναι ανάγκη να τό κουνήσουν από τα σπίτια τους.

— Άχ, τί όρατα! είπε ή τεμπέλα ή Κική.

Τό Έλληνικόν Ίδωδες θα ήθελε να πραγματοποιηθή ή εφεύρεσις του Μίλιγκαν, «ώστε τον Οκτώβρη του 28, στην γεννητή του Άνανία, να μάς φέρη ένα κουτίκι που να μάς κάνει να ίδουμε μέσα άπ' τους τοίχους».

— Τόν Οκτώβρη του 28; είπε ή Άνανίας. Ζήσε, Μαΐσε μου, να φράς σταφυλί!

Ο Άποβροχάρης θα ήθελε να εφευρεθή ένα μηχανήμα που ν' άνηλαθιστούσε την τροφή και την μητέρα, και ν' άνε-

τραφε τα παιδιά, ώστε να γίνονταν «άλικμοι νσανία».

— Κάτι παρόμοιο δηλαδή, με την έκκολαπτική μηχανή για τό κοτόπουλο, είπε ή Έλπίς.

Ο Παρ θα ήθελε να πραγματοποιηθή ή έπινοώνια με τον πλανήτη Άρη και ή Μίρκα, —τι νομίζετε πως θα ήθελε ή Μίρκα; Άντι να μάς φέρη ή Άγιοβασιλης καινούρια δώρα, να πάρη πίσω μερικά άπ' αυτά που έχει φέρει. Τά αυτοαίγνια που μάς φοβερίζουν όλη την ώρα να μάς κόφουν' τά τραμ με τ' άνυπόφορα γκρίν-γκρίν τους, τό ραδιοτηλέφωνο που της φαίνεται σαν ένα αυτί κολλημένο στον τοίχο, και τό διαβολομηχάνημα του Μίλιγκαν που της φαίνεται σαν ένα μάτι κολλημένο στην κλειδαρότρυπα. «Άλλά που τέτοια τύχη» γράφει ή Μίρκα, «οι καλές εφευρέσεις τελειοποιούνται και νέες άπειλούν να μάς έρθουν κατακέφαλα. Σκέψου να έπιτόχουν τό κειράματα που γίνονται για τό μηχανήμα που διαβάζει την σκέψη. Κι' ενφ θα διαβάζη, Διαπλάσις μου, στο γράμμα μου μά φράση σαν κι' αυτήν: Δέν βλέπω την ώρα πότε να βγή ή Κυριακή και να διαβάσω τό χαριτωμένα καλαμπούρια που μάς ετοιμάζει ή Άνανίας...»

— Τήν καίμενη την Μίρκα, είπε ή αδελφός μου με καμάρι.

— Την ίδια στιγμή» εξακολούθησα «τό μηχανήμα να σου σημεσιώνει: [Θέέ μου, τί κουτός άνθρωπος ή Άνανίας!]

— Τί, τί; Έγώ κουτός; είπε ή αδελφός μου. Ποιός τό λέει αυτό;

— Η Μίρκα, Άνανία μου. Νά το, φερδύ πλατύ.

— Άχ, την Έξυπνη! Άκούς εκεί να με πη κουτό!

— Καλά να πάθης, Άνανία μου, γιατί κόντευσε να πάση ή μύτη σου άπ' τό πολύ καμάρι, είπε ή Έλπίς.

— Έγώ την βλέπω στην θέση της, είπε ή Κική.

— Άφήστε με λοιπόν να τελειώσω, είπα έγώ. Με την απάντηση της Μίρκα, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

τηση της Σελήνης, που έγώ την κρίνω ως την καλύτερη άπ' όσες διαβάσαμε ίσαμε τώρα, τελειώνει κι' αυτός ή σωρός. Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις που δέν μπορούν να καταταχθούν σε κανένα όρισμένο είδος και γι' αυτό τις έβαλα όλες μαζί. Είναι ή μεγαλύτερος σωρός από όλους: αυτός όμως έπαθε και τη μεγαλύτερη ζημία. Έλάχιστες απαντήσεις έμειναν άθικτες. Π.χ. άπ' την απάντηση του Μή με Απομόνει δέν μπόρεσα να διαβάσω παρά την τελευταία φράση που λέει, ότι «τό 1927 θα είναι εύτυχισμένο, όταν κατορθώσουμε να ετοιμάσουμε τους έαυτούς μας για την κοινή ιδότητα και εύτυχία. Άπό του Αδάμη την απάν-

φαντάσου να μπορούμε νάλλάζουμε τα κεφάλια μας όποτε μας άρέσει!

— Άμ' εσύ, Άνανία μου, είπε ή Πίστις, δέν θα μπορούσες ποτέ σου ν' άλλαξης κεφάλι.

— Κι' ούτε θα βρεθώ κεφάλι στο δικό σου μέτρο, είπε ή Κική.

Η πρώτη εσχή της Άρνης Ψυχούλας θα ήταν να επανήρθε ή Άνανίας στην ένεργεια και να ξεανάδινε τις Κυριακές Έστα και στολισμένες με τό καλαμπούρια του. Έπειδή όμως την επρόλαβε, γι' αυτό εύχεται να βρεθώ ένα φάρμακο για τις χιονιστες.

— Τό Μαγιόνερο είναι ένα κι' ένα! πετάχτηκε ή Κική.

— Τί είναι τό Μαγιόνερο;

— Νά, άμα βρέχη τό Μάη, ν' άφήση τα χέρια της στη βροχή κι' άμέσως θα της περάσουν οι χιονιστες.

Έπειτα ή Άρνη Ψυχούλα γυρεύει να βρεθώ ένας τρόπος για να μην ζεσταίνεται τό καλοκαίρι.

— Νά ερχεται να άκούση τ' άλογοπαίγνια του Άνανία, είπε ή Λιλή.

— Και ένας άλλος για να μην κραιπάλη τον χειμώνα.

— Νά ερχεται να άκούση τις έξυπνάδες της Λιλής, είπε ή Άνανίας με καμία.

Ο Λοδοναίος θα ήθελε να του έπεφτε ή Αιγυπτιακή μετοχή του και τότε θα έκανε ένα ταξίδι στην Κίνα.

— Στην Κίνα! Όχι για τό Θεό, τώρα που σκοτώνονται εκεί πέρα, φώναξαν οι αδελφές μου.

Τό Ατρομηνό Εξωσάκι θέλει να πάη στην Άμερική, τό δέ Νυκτολούδο θα ήθελε να πάη στο Καράτι των Ίνδιων και στο Μασούρι των Ίρμαλιων. Τί νομίζετε όμως πως θέλει τό Χαμίν; Νά φράση κρίκους στ' αυτιά και να βάζη ξύγκι στα μάλλια της.

— Προοί, φάναξαν κι' οι έντεκα αδελφές μου.

— Και τότε θάρθη, να μάς κάνει επίσκεψη. Θα φέρη και δώρα, και στον Άνανία ιδιαίτερος μια καμηλωπαδαλή.

— Ε, ίσα-ίσα για τό μπόι σου θα κάνει, Άνανία μου, είπε ή Κική.

Πάψε πιά Κική! Κοντεύεις να γίνης άνυπόφορη. Με κόβεις διαρκώς. Ο Λαφροστοφής Όλυμπιονίκης θέλει να τελειοποιηθή ή συγκοινωνία με τ' εροπλόνα, ώστε τό πρωί να φεύγει από τό σπίτι του στην Άλεξάνδρεια και τό μεσημέρι να βρίσκεται στη γλυκιά του πατρίδα, που τώρα με τό πλοίο απέχει δέκα πέντε μέρες. Ο Απαξιλύττος βρισκει ότι τό 1927 θα είναι εύτυχιμένο, άν άρχίσουμε να παραδεχόμαστε τα σφάλματά μας.

Η δέ Σγουράμαλη εύχεται την κατάργηση της μόδας.

— Τί! φάναξαν όλοι.

— Μάλιστα, κίρμα που έχει και άρεσιτά ή άπάντησή της έστε δέν μπορώ να σας την διαβάσω όλη. Εύχεται όμως ένα μεταπισθή τουλάχιστον ή τέλλια που έχει καταλάβει τον άνθρωπο για τη μόδα, και τα χόηματα που έχει ξεθεύονται άσποκα, να χορημιεύουν για να γιατρευθούν άλλες πληγές».

— Όρατά τό λέει ή Σγουράμαλη, είπε ή κυρά-Μάρθα. Νά ένα λογικό και νοικοκυρεμένο κορίτσι.

— Άκούστε όμως τί γυρεύει ή Πικρή Σιλαβιά. Αύτη πάλι είναι τό άλλο άκρον. Άν ήταν, λέει, δυνατόν, να γεννιούνται τό παιδί μορφωμένα και, άντι για σχολεία, να υπάρχουν κέντρα διασκεδάσεως, στα όποια να πληγαίνουν τα παιδιά από τις έννεα τό πρωί, όπως στο σχολείο!

— Πά, πά, είπε ή κυρά-Μάρθα. «Άλλο» τούτο πάλι!

— Η Πικρή Σιλαβιά δέν γράφει σωστά. Έκτός άν κάνει

φάντασου να μπορούμε νάλλάζουμε τα κεφάλια μας όποτε μας άρέσει!

— Άμ' εσύ, Άνανία μου, είπε ή Πίστις, δέν θα μπορούσες ποτέ σου ν' άλλαξης κεφάλι.

— Κι' ούτε θα βρεθώ κεφάλι στο δικό σου μέτρο, είπε ή Κική.

Η πρώτη εσχή της Άρνης Ψυχούλας θα ήταν να επανήρθε ή Άνανίας στην ένεργεια και να ξεανάδινε τις Κυριακές Έστα και στολισμένες με τό καλαμπούρια του. Έπειδή όμως την επρόλαβε, γι' αυτό εύχεται να βρεθώ ένα φάρμακο για τις χιονιστες.

τρεφε τα παιδιά, ώστε να γίνονταν «άλικμοι νσανία».

— Κάτι παρόμοιο δηλαδή, με την έκκολαπτική μηχανή για τό κοτόπουλο, είπε ή Έλπίς.

Ο Παρ θα ήθελε να πραγματοποιηθή ή έπινοώνια με τον πλανήτη Άρη και ή Μίρκα, —τι νομίζετε πως θα ήθελε ή Μίρκα; Άντι να μάς φέρη ή Άγιοβασιλης καινούρια δώρα, να πάρη πίσω μερικά άπ' αυτά που έχει φέρει. Τά αυτοαίγνια που μάς φοβερίζουν όλη την ώρα να μάς κόφουν' τά τραμ με τ' άνυπόφορα γκρίν-γκρίν τους, τό ραδιοτηλέφωνο που της φαίνεται σαν ένα αυτί κολλημένο στον τοίχο, και τό διαβολομηχάνημα του Μίλιγκαν που της φαίνεται σαν ένα μάτι κολλημένο στην κλειδαρότρυπα. «Άλλά που τέτοια τύχη» γράφει ή Μίρκα, «οι καλές εφευρέσεις τελειοποιούνται και νέες άπειλούν να μάς έρθουν κατακέφαλα. Σκέ

σάτυρα, είχε η κυρία Διάπλασις. Κι' έτσι υποθέτω, γιατί πρώτα απ' όλα το γράμμα της δεν είναι απάντηση στην ερώτησή μας, αφού δσα εχθικά δεν μπορούν να γίνουν φέτος. 'Αλλά κι' αυτό άκόμα αν γινόταν, νομίζει ή Πικρή Σκληριά πως ένας άνθρωπος, όσο σοφός κι' αν είναι, δεν έχει δουλέψει πια για μάθηση και δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να διασκεδάσει; 'Ισα-Ίσα, όσο πιο πολλά πράγματα έχει διαβάσει και μάθει κανείς, τόσο πιο πολύ άποφεύγει τις κοσμικές διασκεδάσεις και θυμάει για νέες γνώσεις.

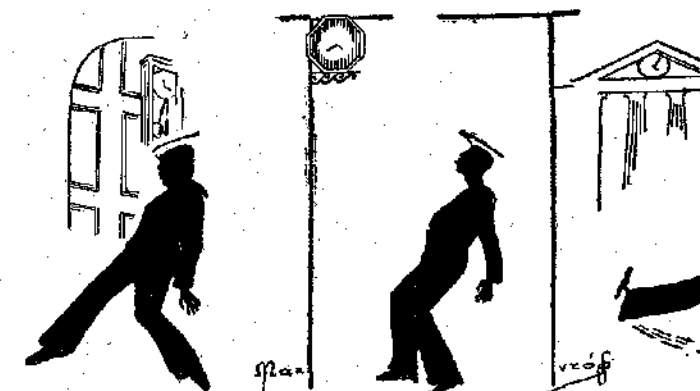
— Ναι, κι' εγώ έδιδασκα. Κική, φέρε μου ένα ποτήρι νερό, είπε ο 'Ανανίας.

— Το 'Ηρωϊκό Μεσολόγγι, εξακολούθησα, έχει πολύ πιο γνωστικές ιδέες. Ερχεται το 27 να έχουμε καλήν εκπαίδευση και καλούς καθηγητάς. Νά ένα παιδί που ξέρει τί αξίζουν τα γράμματα! Και τελειώνουν αυτόν τον σωρό ο Νικόλαος Καλογερόπουλος που ερχεται να γίνει πρόσκοπος του Ισπικού, και ο Μιλτιάδης Κατασάρς που ο καυμένος ήταν άρρωστος και θά θεωρούσε εύτυχιόμην εκείνη την ημέρα που θά έβλεπε τον ήλιο ν' ανατέλλει, χωρίς να εύχεται να βασιλέψη πάλι γοηγορα. Και ερχονται οι διαλεκτές απαντήσεις οι οποίες όμως είναι και πολύ λίγες.

— Βέβαια, είπε ο 'Ανανίας, «πολλοί μόν οι κλητοί, όλίγοι δέ οι έλεκτοί», «ούκ έν τω κολλή τώ εδ, άλλ' έν τω εδ τω πολυλ», «λίγο πράγμα και καλό».

— 'Επαφες τάλογοπαίγνια και άρχισες τις παροιμίες, είπε ή 'Ελισίς. 'Επέσαμε δηλαδή από την Σκυλλα στην Χάρυβδι.

— Κάνετε λίγη ησυχία, είπα εγώ, γιατί αυτές τις απαντήσεις πρέπει να τις άκούσουμε με προσοχή. Και πρώτ' απ' όλα, θά σάς πω τί μου γράφει ο μικρούλης Φιρφίρικος. Δυστυχώς ή απάντησής του είναι πολύ μεγάλη και δεν θά την διαβάσω όλη,

«Φαντασθήτε την τρεχάλα!...» (Σκίτσo του Μαντιπόp)

άλλα θά σάς κάνω μία περίληψη. Του Φιρφίρικου λοιπόν τό δνείρο είναι να κάνει ένα θαυμαστό ταξίδι σαν τον Νίλς, επάνω στη ράχη του πετεινού του.

- Μά δεν πετουν οι πετεινοί, είπε ή Κική.
- Σάπια σύ που πετιόσαι σαν κόκορας, είπε ο 'Ανανίας.
- Ο Φιρφίρικος, εξακολούθησα, θά πάη μ' αυτόν τον τρόπο ως τη Σουηδία για να ιδη την Σέλιμα Λάγκερλεφ. «Είμαι 'Ελληνόπουλο, Κυρία, της λέει, κι' ερχομαι να σάς υποβάλω τά σέβη μου και τις εύχαριστίες μου, γιατί με τό θαυμαστό Ταξίδι σας μου δάσκατε θέμα ν' απαντήσω στην 34η Κυριακή της Διαπλάσεως.» — 'Ω, όρίστε, άγοράκι μου, έλα, κάθησε, λέει ή Σέλιμα Λάγκερλεφ. Την Διάπλασις την γνωρίζω, είναι ένα απ' τά καλύτερα παιδικά περιοδικά. Πες μου όμως, τί είναι ή Κυριακή; 'Εν τω μεταξύ φέρνον στó Φιρφίρικο ένα δίσκο γλυκά τά όποια καταβροχθίζει, (πώ, πώ, τον λιχουδη!) και έξηγει στη μεγάλη συγγραφέα τί είναι Κυριακή. Στο τέλος σηκώνεται να φύγη και ή Σέλιμα Λάγκερλεφ θέλει να τον φιλήση. Αυτό όμως τό πράγμα κακοφαίνεται στόν Φιρφίρικο γιατί (άκουσον, άκουσον,) έρχομαι θέλει κανείς να τον φιλήση, παίζει μπύξ στη ράχη του.
- Καλά που μάς τό γράφει για να τό ξέρουμε, είπε ο 'Ανανίας, κι' αν τχγει καμιά φορά νάρθη στα γραφεία μας, να μην τον φιλήσουμε.

— Εύτυχώς όμως αναγνωρίζει ότι «ό κανών του σπιτιού δεν μπορεί να εφαρμωσθ ή και στην Σέλιμα Λάγκερλεφ κι' έτσι έδιδάσει». Γυρίζει λοιπόν στην 'Ελλάδα και γίνεται διάσημος. 'Η Διάπλάσις θά περιγράψη σε ιδιαίτερη στήλη τις περιπέτειές του και φυσικά ό καλός μας Φιρφίρικος θά είναι πανευδαίμων. Γενικώς ή απάντησις αυτή είναι χαριτωμένη, παιδική και άφελεστάτη. 'Αν δεν ήταν τόσα έκτενης θά συναγωνιζόταν με τις πρώτες.

'Επειτα ερχεται ή απάντησις του Σάνθιππου. 'Ο Σάνθιππος θά ήθελε να πραγματοποιήθ ή κάθε όνειρό του και τό με-

γαλύτερό του όνειρο «τόπo πραγματοποίηση» είναι ένα πιάνο. Μά πάει τάχα, με την πραγματοποίηση μόνον του δικού του όνειρου, να πη τό 1927 εύτυχιόμην; 'Η εύτυχία όλης της οικογενείας δεν θά ήταν και δική του; Τό όνειρο λοιπόν των γονέων του Σάνθιππου, είναι να τελειώση ο γιός τους τό σχολείο με «όριστα», της αδελφής του ένα... σπιτάκι για την κούκλα της και του μικρούλη Μπεμπη «Τσοκολάτες Νεοστίς.» Κι' έτσι μπορεί να πη ότι «οικογενειακός» τό 1927 θά είναι εύτυχιόμην. Πώς θάταν όμως εύτυχιόμην ή οικογένεια του Σάνθιππου, όταν δεν είναι όλη ή 'Ελλάς; Και πως μπορεί να νάναι και για την 'Ελλάδα άκόμη τό 1927 εύτυχιόμην, όταν δεν είναι για όλο τον Κόσμο; Όστε για να μπορέση ν' άποκαλέση κανείς τό 1927 εύτυχιόμην, πρέπει να πραγματοποιηθ ή από ένα όνειρο τουλάχιστο κάθε άτομου, κάθε εθνος και όλου του Κόσμου. Πράγμα άδύνατο κατά τον Σάνθιππο.

Και τώρα ερχονται οι απαντήσεις του Μαντιπόp και της Αιλιάντας, οι οποίες είναι και εικονογραφημένες από τους ίδιους άρραϊάτα. 'Η Αιλιάντα «κατόπι ηρέμου σκέψους» δσας λέει ο 'Ανανίας, βρίσκει ότι θά ήθελε να πετάξη με τ' αεροπλάνο για να πη τον χόδον αυτόν εύτυχιόμην και γράφει: «Δουκόν ναί, Διάπλασις μου, ναί, 'Αγάπη, ναί, 'Ανανία, (μην χλωμάσεις φοβιστάση).»

— 'Εγώ; Ποιός τό είπε πως χλωμάξω; 'Από πού με βλέπει ή δεσποινίς Αιλιάντα; 'Αν είμαι λίγο κίτρινος, είναι από την άρρώστεια, είπε ο 'Ανανίας.

— «... Ναί, κυρά-Μάρθα, ναί, Πίσσα!» (νιάρ, νιάρ, έκανε πάλι ή γάτα μας;) «θά πετάξω με αεροπλάνο. Φαντάσθου τί ώρα τό πράγμα να πετάξ μες» στα σύννεφα και να βλέπησ από κάτω τά σπίατα και να σου φαίνονται κεφαλάκια από καφίτσες!

— Χριστός και Παναγία! είπε ή κυρά-Μάρθα και σταυροκοπήθηκε.

— Φοβάται όμως κι' ή Αιλιάντα μην τυχόν πέσει από τό αεροπλάνο και σκοτωθ ή και γι' αυτό μετανοιώνει και άποφασίζει να πετάξη, αλλά μ' ένα καλό και ήσυχο... άλογάκι, τον Πήγασο, και να μαζεύη τ' άστεράκια, όπως μαζεύουν οι άλλοι μενεξέδες.

— 'Αχ, να μ' έπαιρνε και μένα πισοκάπουλα, είπε ο 'Ανανίας.

— Και τελειώνει έτσι ή Αιλιάντα: «Θεέ μου, τί εύτυχία να καταφέρο να υποτάξω τό φτερωτό αυτό άλογο. Θά μού πής όμως κι' ό Πήγασος δεν άγριόψει καμιά φορά, δεν κλωτσάει; Μά κι' αν πέσω από τά κακούλα του, δεν έχω φόβο παρά να γλυστρίσω επάνω σε λεμονόφλουδες και σε μαζιλιάρωματα.»

— Φαντάσθου τί θά πάθω εγώ που θά είμαι πισοκάπουλα, είπε ο 'Ανανίας. 'Α όχι, εύχαριστώ, παραιτούμαι.

— 'Εγώ, καθώς ξέρετε, είμαι ναυτάκι» άρχίζει ο φίλος μας Μαντιπόp.

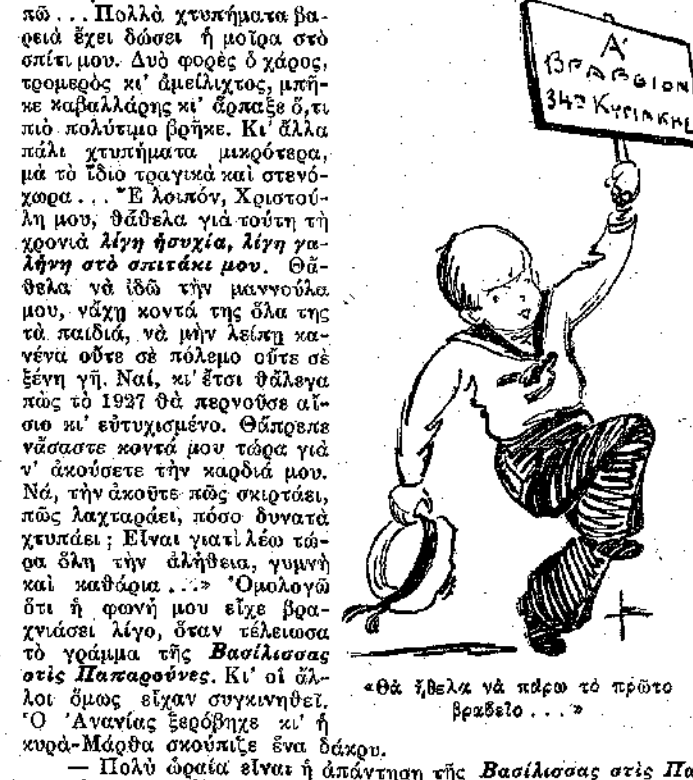
— 'Εγώ δεν τό ξέρω, είπε ο 'Ανανίας.

— Λοιπόν μάθε το και άκουσε τί παθαίνει ο Μαντιπόp, όποτε ξεχνάει να κουράσθ ή το ρολόι του. 'Επειδή στις τέσσερες κάθε άπόγευμα είναι υποχρεωμένος να δίνη τό «παρών» στην όηρησία του, φεύγει από τό σπίτι του στις τέσσερες παρά τέταρτο, σύμφωνα με τό ρολόι του σπιτιού, τό όποιον—κατά τά λεγόμενα της μητέρας του,—πάει με την καμπάνια. Τί ώρα όμως βλέπει να λέη τό ρολόι του γειτονικού καφενείου; Τέσσερες παρά πέντε! Τό βάσει στην τρεχάλα, όταν παρακάτω βλέπει ένα άλλο ρολόι που λέει τέσσερες παρά είκοσι! Ποιά απ' όλα να πιστέψη; Παιόνει όμως λίγο θάρρος και προχωρεί, όταν βλέπει παρακάτω ένα άλλο ρολόι που λέει τέσσερες και πέντε. Φαντασθήτε την τρεχάλα του φίλου μας Μαντιπόp. «Λίγο τόχεις να σε ρίξη ό όπλονόμος στο κρατητήριο; Είναι τόσο σκοτεινό κι' έχει κάτι ποινικές τόσσες, Παναγίτσα μου!»

- Παναγίτσα μου! έκαναν οι αδελφές μου... και ό 'Ανανίας.
- Λοιπόν ο Μαντιπόp θά θεωρούσε τό 1927 εύτυχιόμην πρώτο, αν αυτός ο ίδιος έπαινε να είναι ξεχασίαςης.
- 'Αμήν! είπε ο χορός.
- Και δεύτερο, «άν βρισκόταν ένας άνθρωπος που να δινε στους άλλους να καταλάβουν ότι τά ρολόγια δεν έχουν μόνο διακοσμητική αξία.»
- 'Αμήν! είπε πάλι ο χορός.

— Αύτ ήταν ή απάντησις του Μαντιπόp και κρ ήμα που ήταν πολύ έκτενης και δεν μπόρεσα να σάς την διαβάσω όλη ωστε ν' άπολαύσετε τη δροσιά της και τό χιούμορ της. Και τώρες ερχεται ή απάντησις της Βασιλίσσας στις Παπαρούνες. Σάς παρακαλώ αυτήν να την άκούσετε χωρίς άλογοπαίγνια και γέλια, γιατί είναι πολύ σοβαρή και συγκινητική. Κι' αυτή όμως είναι μεγάλη και γι' αυτό θά σάς την πω με λίγα λόγια. 'Η Βασιλίσσα στις Παπαρούνες θά ήθελε πρώτα να κάνει ταξίδια μακρινά, να γυρίση όλον τον κόσμο. «Μά, εξακολουθεί, αν πραγ-

ματοποιήθ αυτό, τό Νέον 'Ετος θά είναι αίσιο και εύτυχιόμην; Για σταθίσε ν' άκούσω την καρδιά; Χτυπάει ρυθμικά, κανονικά. Δεν είναι αυτό λοιπόν. Σίγουρα όχι. Μά τότε τί νάναι; Τί θά ήθελε; 'Α να, τό βρήκα. Να γινόταν ένα μεγάλο καλό στην 'Ανθρωπότητα είναι ένα από τά όρατά μου όνειρα... Μά σταθίθε ν' άκούσω την καρδιά μου... 'Ο ίδιος μονότονος και ρυθμικός χτύπος... 'Ε λοιπόν καταλαβαίνω. Όλα αυτά που γράφω παραπάνω, τά θέλω ναί, τά επιθυμώ, αλλά δεν θάταν αυτά που θά μούκαναν την χρονιά εύτυχιόμην. Γιατί να τό κούψω; Δεν είναι αυτά που ποθώ με την καρδιά μου... 'Ε λοιπόν άκούστε. 'Ελάτε κοντά μου και άκούστε τί θά πώ... Πολλά χτυπήματα βαρειά έχει δάσει ή μοίρα στο σπεί μου. Δύο φορές ό χάρος, τρεμρός κι' άμειλιχτος, μπήκε καβαλλάρης κι' έρπαξε ό,τι πιο πολύτιμο βρήκε. Κι' άλλα πάλι χτυπήματα μικρότερα, μά τό ίδιο τραγικά και στενόχωρα... 'Ε λοιπόν, Χριστούλη μου, θάθελα για τούτη την χρονιά λίγη ησυχία, λίγη γαλήνη στο σπιτάκι μου. Θάθελα να ιδώ την μαγνούνια μου, ναχη κοντά της όλα της τά παιδιά, να μην λείπει κανένα ούτε σε πόλεμο ούτε σε ξένη γή. Ναί, κι' έτσι θάλογα πως τό 1927 θά περνούσε αίσιο κι' εύτυχιόμην. Θάπρηλε ναάσατε κοντά μου τώρα για ν' άκούσετε την καρδιά μου. Νά, την άκούτε πως σκουτάει, πως λαχταράει, πόσο δυνατά χτυπάει; Είναι γιατί λέω τώρα όλη την αλήθεια, γυμνή και καθαρία... 'Ομολογώ ότι ή φωνή μου είχε βραχνιάσει λίγο, όταν τελείωσα τό γράμμα της Βασιλίσσας στις Παπαρούνες. Κι' οι άλλοι όμως είχαν συγκινηθεί. 'Ο 'Ανανίας ξερόβηξε κι' ή κυρά-Μάρθα σκούπιζε ένα δάκρυ.

— Πολύ ώραία είναι ή απάντηση της Βασιλίσσας στις Παπαρούνες, είπε ή κυρία Διάπλασις. Πραγματικώς αυτό που γράφει τό θέλει με την καρδιά της. 'Αλλά δεν τελείωσε άκόμα, 'Αγάπη!

— 'Οχι, κυρία Διάπλασις. 'Εχω άκόμη ένα γράμμα του Φωτεινού, αυτό που γράφει χωρίς τόνους.

- Πώ, πώ, τί άτογο που θά είναι τό γράμμα του! φώναξε ο 'Ανανίας. Νά ιδούμε, θά του έχει έρθει καμιά φωτεινή ιδέα;
- 'Ανανία, για τό Θεό, πώ, πώ, πάρε τάλογοπαίγνια.
- Καίμενη 'Αγάπη, μη μιλάς με τόσο έντονο ύφος, είπε ο 'Ανανίας. 'Εγώ είπα έτσι για να μās περάση λίγο ή συγκίνηση.
- Λοιπόν σάπα τόρα, και άκουσε τί γράφει ο Φωτεινός; «Τί θά θέλατε να πραγματοποιηθ ή κατά τό έτος 1927 για να τό πητε αίσιο κι' εύτυχιόμην; Να μια ερώτηση που δεν μπορεί κανείς ναπάντηση εύκολα. 'Αλήθεια, τί θά ήθελε να γίνη τό 27; Αυτό ποτέ μου δεν τό σκέφθηκα. Τώρα όμως που τό βάξω στο νού μου, χίλια δυό πράγματα παρουσιάζονται μπροστά μου. Νά πώ πως θά ήθελε να προβιασθώ με δέκα; 'Α, μπά, αυτό δι-

νει ύφος μαθητάκου που έχει καίμω τό δέκα, ενώ εγώ όλο και... 'Α, ό, κύριε, πρό πάντων μη περιαιτολογείς. Τότε να πώ πως θά ήθελε να εισηγήσθ ή κόσμος; Μπά, δεν νάνει, θά με πάρουν για κανένα γέρο φιλόσοφο... 'Α, να μια ιδέα. Θά πώ πως θέλω να διοργανωθ ή συγκοινωνία Γή-'Αρης. Δεν είναι άσχημη, ή; «'Αλλος κύριος, μια θέσι έμεινε. Βάλε μπρός, Μήτισο, και φεύγωμε. 'Αλλος κύριος, 'Αρης, 'Αφροδίτη, 'Ερμής, με σταθίσε στη Σελήνη.» 'Αλλά τί λέω; 'Η Διάπλάσις ρωτά για τό 1927 και όχι για τό 2927. Όστε κι' αυτό άκατάλληλο. Τί να πώ λοιπόν; Πρέπει να νάναι κάτι έξυπνο που να μου εξασφαλίση τό βραβείο. 'Α, να το, τό ηδρα! Τί βλάκας να μην τό σκεφθώ τόσν ώρα! «Θά ήθελα να πάρω τό πρώτο βραβείο στην 34η Κυριακή της Διαπλάσεως.»

— Λίγος άλλο, είπε ή κυρία Διάπλασις, αυτή είναι ή καλύτερη απάντηση. Κι' άλλα παιδιά έγραψαν πως ήθελαν να πάρουν τό βραβείο, αλλά οι απαντήσεις τους ήταν ξερές χωρίς καμιά δικαιολογία της εύχης τους. 'Επίσης κι' άλλα παιδιά έγραψαν έξ' ίσου έξυπνα με τον Φωτεινό, αλλά του Φωτεινού ή απάντηση έχει τό πλεονέκτημα ότι είναι σύντομη, γοργή και έπειτα ο Φωτεινός εκφράζει την εύχη που άληθινα θά του έκανε τό 1927 εύτυχιόμην. Γιατί έτσι θά θυμάται πάντα αυτήν τη χρονιά και όταν μεγαλώσει άκόμα, θά λέη. «Τό 1927 πήρα τό πρώτο βραβείο στην 34η Κυριακή της Διαπλάσεως. 'Ας πραγματοποιηθ ή λοιπόν τό όνειρό του και ως πάρχ τό βραβείο που του αξίζει.»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φωτεινός [20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Βασιλίσσα στις Παπαρούνες [19E].

— Αιλιάντα [18E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μαντιπόp [17E]. — Σάνθιππος [16E].

— Μίρκα [15E].

Α' ΕΠΙΛΟΓΟΣ (άπό [14E] εις έκαστον) : Φιρφίρικος, Ζουλέικα, 'Αττική Αγάη, Τσοχίτσα, Σγουρζομάλλη, 'Ινδιάνα.

Β' ΕΠΙΛΟΓΟΣ (άπό [12E] εις έκαστον) : Μεγαλοπρεπής 'Ιδη, Ναυτόπουλο, Νάρικισος, Παύλος Γεροντέλης, Αβίσιος, Ζήνων Κασιμάτης, 'Αγνή Ψυχούλα.

Γ' ΕΠΙΛΟΓΟΣ (άπό [10E] εις έκαστον) : Βάρκα του Κανάρη, Άδρα του Εξέινου, 'Ερμ ή Τουρκοπούλα, 'Ηλιογέννητη, Μικρομέγας, 'Ιερολοχίτης, 'Ανδρομέδα, 'Ηλιόβγαλιτη, 'Ασπρος Παλιάτσος, 'Ελληνικών 'Ιδεώδες, Σπανδαλιάρα, 'Ηρωϊκό Μεσολόγγι, Μιλτιάδης Κατασάρς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Όλοι δσοι αναφέρονται εις την κρίση, (με [5E] εις έκαστον).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 35^{ην} ΚΥΡΙΑΚΗΝ

'Από όσα πράγματα άκούσατε ή σάς έτυχαν στην ζωή σας, — άπονλείονται δσα διαβάσατε, — ποιό σάς έκαμε να γελάσετε περισσότερο;

'Απαντήσεις—δσο τό δυνατό σύντομες και γραμμένες σε χωριστό χαρτί, καθαρά,—δεκτές ως τό τέλος 'Ιουλίου.

Κατ' έντολήν της Διαπλάσεως
Η ΑΓΑΠΗ

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείο Νορμάλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

- Συνέχεια από το προηγούμενο -

Τόν μικρό δέν μπρωβό να σου τόν δώσω, είπε ή "Άκκα. Δέν είναι μια από μάς, από τήν πιό μεγάλη ως τήν πιό μικρή, πού να μή θυσιάζη τή ζωή της γι' αυτόν.

"Απόδ τόν αγαπάτε τόσο, είπε ή άλεπού, τότε σου υπόσχομαι πώς αυτός θά είναι ο πρώτος πού θά εκδικηθώ.

Η "Άκκα δέν έδωσε πιά καμμιά απάντηση και ή κυρά-Μαριώ, αφού ούρλιασε ακόμη ένα δυό φορές, σώπασε κι' έγινε ήσυχία. Ο Νίλς έμεινε λίγη ώρα άγρυπνος, ύστερα όμως έννοισα κι' αυτός τά βλέφαρά του να βαραινουν και, βλέποντας ότι δέν είχε πιά κανένα κίνδυνο, χώθηκε κάτω από τά φτερά του χήνου του κι' αποκοιμήθηκε βαθεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΙΛΗΝΤ

Σάββατον, 2 'Απριλίου

Ήταν μία βραδιά φεγγαροφώτιστη, όταν ή "Άκκα με τή κοπάδι της πέρασε από πάνω απ' τήν Καρλοκρόνα. Μ' δλο πού ή ώρα ήταν προχωρημένη, οι χήνες εξακολούθησαν να πετάνε κι' έφαγαν να βρουν μία μεριά για να μείνουν τή βράδυ. Φοβόνταν να διανυκτερεύσουν στήν εξοχή, γιατί ή κυρά-Μαριώ τις είχε πάρει από πίσω και πούθενα δέν έβρισκαν ήσυχία.

"Όταν πλησίασαν τήν πόλη, οι χήνες άρχισαν να καταβαίνουν. Κατέβαιναν σιγά-σιγά και στό τέλος πήγαν και κούρνιασαν στό καμπαναριό μιας μεγάλης εκκλησίας. Ο Νίλς πήδησε απ' τή ράχη του χήνου του και κοίταξε κάτω. Στήν άρχή δέν ήξερε σε ποιά πόλη βρισκόταν. Σε λίγο όμως είδε ότι ή θάλασσα μπροστά στήν πόλη ήταν γεμάτη από θεόρατα βιπόρια. "Άλλα ήσαν πλατειά με ψηλούς πύργους και με χοντρά φουγάρα. "Άλλα πάλι μακρὰ και στενά πού δταν πλέουν στό νερό μοιάζον με φάρια.

Τότε ο Νίλς κατάλαβε ότι βρισκόταν στήν Καρλοκρόνα. Ο παπούς του μικρού ήταν άλλους ναύτης ο' ένα πολεμικό βαπόρι και, δυο ζουσε, δέν έπαυε να διηγείται κάθε μέρα για τήν Καρλοκρόνα με τή μεγάλο ναυπηγείο της, με τά πολεμικά καράβια της και με τά τόσα άλλα θαυμάσια πράγματα πού θά μπορούσε κανείς να δη έχει πέρα. Κι' ο Νίλς αισθάνθηκε μεγάλη ευχαρίστηση πού έβλεπε τήν πόλη με τά ίδια του τά μάτια δυα του διηγόνταν ο παπούς του. "Από τή ύψος του καμπαναριού φαίνονταν τά όχυρώματα τής

πόλης, ο μέγας πύργος της και τά πελώρια κτίρια του ναυπηγείου. Ο νοός του πήγε στόν βασιλιά Κάρολο, πού του έλεγε ο παπούς του πώς είχε χτίσει τήν πόλη και όλα τά θώρακα πράγματα πού έβλεπε και συλλογίστηκε ότι δίχως άλλο ήταν ένας μέγας βασιλιάς, αφού είχε κάνει όχι μόνο μεγάλο καλό στή Σουηδία κτιζοντας αυτή τήν πόλη, αλλά και στόν Νίλς τόν ίδιο και στις άγριόχηνες πού μπόρεαν να θροον απόψε ένα ασφαλισμένο καταφύγιο. "Άλήθεια, δέν είχαν κανένα φόβο εκεί πού ήσαν τώρα, και ο Νίλς σκέφθηκε ότι θά μπορούσε να χωθή κάτω από τή φτερούγα του χήνου του και να κοιμηθώ λιγάκι.

Κυριακή, 3 'Απριλίου

Τό άλλο πρωί οι άγριόχηνες πέταξαν ο' έν' από τά νησιά πού βρισκόταν γύρω στήν Καρλοκρόνα για να δοκιήσουν. "Εκεί συναντήθηκαν μ' ένα κοπάδι άγριόπατιες, πού εξαφνιάστηκαν πολύ όταν τις είδαν, γιατί γνώ-

ριζαν ότι οι συγγενισσές τους προτιμούσαν να ταξιδεύουν πάντοτε στό έσωτε- ρικό της χώρας κι' όχι στό παράλια. "Ήσαν πολύ περιεργες και διαρκώς ρωτούσαν τις χήνες για τις περιπέ- τειές τους, ώσπου εκείνες τούς διηγώθησαν όλα δυα είχαν τραθήσει. Ισαμε τότε απ' τήν κυρά-Μαριώ τήν άλεπού.

"Όταν τελείωσαν τή διήγησή τους, τούς είπε μια από τις άγριόπατιες πού έδειχνε πώς ήταν γριά και γνω- στική δυο και ή "Άκκα.

Είναι πολύ κακό αυτό για σας, πού ή άλεπού σας πήρε τή κατοπι. Θά κρατήση τόν βρκο της και θά σας κυνηγήση ως τή Λαπωνία. "Αν ήμου- να εγώ στή θέση σας, δέν θά τραδού- σα βορείανα κατά τή Σμαϊλαντ, αλλά θά πήγαίνα ανατολικά κατά τήν νήσο Αϊλαντ, ώστε ή κυρά-Μαριώ να χάση έντελώς τά ίχνη σας. Κι' αν μάλιστα θέλετε να τής ξεφύγετε μια για πάντα, θάπρεπε να μείνετε δυο-τρεις μέρες στό νότιο άκρωτήρι του νησιού.

(Ακολουθεί)

ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΓ'

Ο άρχιδήσταρχος είναι καταφορτισμένος.

"Ωραία μου τά καταφέρατε! φωνάζει στή συμμορία του. Γιατί μαφή- σατε μονάχο, φοβητσάρδες; "Ετσι νομίζετε πώς κάνουν οι ληστές; "Όρί- στε! "Ο 'Εγγλέζος μάς έφυγε. Κι' ετοιμάσου, κυρία Φεβρονία, να δώσης λίγες της μητέρας σου για να μη σε δειρή! Μωρέ, θά φας της χρονιάς σου! Κι' ούτε θάνακατευθώ εγώ. Οι ξυλιές θά σου αξίζουν για τή δουλία πού έδει- ξες. "Ετσι φέρονται μια ψυχοκόρη του καπετάν-Καρμανιάρου;

Η Φεβρονία ψευτολαλεί κι' αγχαιλιάζει τή άρνι. Αυτό πιά είναι ή μόνη έλπίδα της. "Μά θά της τή χάρισουν;

Ο άρχιδήσταρχος γυρίζει στό Φούσκα.

Αμέ σύ, ψυχογιέ, ύπαρχηγέ και ύπερθέη; Κοίμας στάξιώματα πού σου έδωσα! Με ντροπιασες! "Αμ! αν δέν είχες σκοπό να κυνηγήσης τόν 'Εγγλέζο μαζί μου, τί σφύριζες σά φίδι; Τώρα πάσι! Μόνο αυτό τή βιβλίο του πήρα, πού τήροζε απ' τή φόβη του. "Άχ, τί χάσαμε, τί χάσαμε!

Δέν χάσαμε μεγάλα πράγματα, καπετάνιο, μόνο έννοια σου! τόλμησε να μουμουρήση ο Φούσκας.

"Α, έτσι νομίζεις εσύ; "Ενας 'Εγγλέζος περιηγητής...

Δέν ήταν 'Εγγλέζος αυτός, καπετάνιο!

Μπά; "Αμ ή κάσκα πού φορούσε; "Αμ ή βουβαμάρα του; Τόν άκουσε να πη λέξη; "Βέβαια, γιατί δέν ξέρει ελληνικά...

Ξέρει πολύ καλά, μά βουβάρησε από τή φόβη του... Τόν γνωρίζω εγώ αυτόν... Είναι ντόπιος... Τόν βλέπω δλο με παπάδες... σε κη- δείες... Νά, και τή βιβλίο πού κρατούσε, είναι εκκλησιαστικό.

Πάψε, φαπλατά, δειλέ! "Ήταν 'Εγγλέζος, σου λέω! Τό βιβλίο αυτό θά τήξε άγοράσει για άντικά. "Εξαιτίας σας τόν χάσαμε. Τά ίδια θά μου κάνετε και τή νύχια στήν επιδρομή; "Χμ! όραία συμμορία έχω, μά τήν αλήθεια! Για τιμορία, θά τήν αφήσω κι' εγώ νηστική!

Κι' ο καπετάνιος κήθηκε φουρισμένος κι' έφαγε μονάχος του όλα τά τρώφια πού είχαν μείνει, ένω ο Φούσκας κι' ή Φεβρονία τόν κοίταζαν πει- νασμένοι κι' άμίλητοι...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Διά τήν εικόνα τής σημερινής συνεχίας του "Μπέμπεη "Αρχιδήσταρχου" προκηρυσσεται σήμερα Διαγωνισμός Ζωγραφικής. "Ιδε σελίδα 207.

ΜΟΚΟΚΟ

[Μαθησθένια από JULES CHANCEL]

- Συνέχεια από τή προηγούμενο -

Ο "Ηρακλής δέν άφησε τή συντρο- φή του να τελειώσει. Κατάφερε μια γροθιά άπάνω στό τραπέζι και φώνα- ξε με τή θροντερή φωνή του:

Αυτό νάκούγεται! Δέ θά έπιτρέ- ψουμε αυτή τήν άτιμία! Είμαστε πτω- χολί, μά τίμοι και δέ συνεταιριζόμε- στε με λωποδύτες. Σας τή δηλώνω έ- δω, ότι θά πάω να τόν πνίξω αυτόν τόν Πατατούκα, αν δέ μου δώση άμέ- σως τή πράσινο διαμάντι του Μοκοκό!

Μπράβο! φωνάζει ο μικρός πρίγ- κιπας, ένθουσιασμένος γι' αυτή τήν ανέλπιστη βοήθεια... "Νά του πητε, να σας δώση και τή χρυσάρι, γιατί ο πατέρας μου, ο βασιλιάς, τούχει δώσει και χρυσάρι κι' αυτός, φαίνεται, θέ- λει να τή κλέψει κι' αυτό.

Ο Αύγουστος, πήρε κι' αυτός τώρα τή λόγο κι' έλοι κήθησαν κάτω να τόν άκούσουν προσεχτικά, γιατί ήξεραν πώς ήταν έξυπνος και μυαλωμένος.

Στή συντροφιά τών τριών αυτών φίλων, ο Αύγουστος άντ.προσώπευε τή φρόνηση και τή λογική, ο "Ηρα- κλής τή σωματική δύναμη κι' ο Πούμ- Πούμ τήν έπιτηδεύση και τήν πο- νηρία.

Φίλοι μου, είπε ο Αύγουστος, λέτε να πνίξετε τόν Πατατούκα ή να τόν παραδώσετε στήν άστυνομία, μά θαρρώ πώς κανονίζετε τήν τούχη του πριν άκόμη τόν βάλετε στό χέρι. "Υ- πάρχει τρόπος να μάθουμε πού μένει αυτός ο ληστής και πού κρύβεται;

"Όλοι κοιτάχτηκαν. Τί μπορούσαν ναπάντησουν;

Τότε ο Αύγουστος εξακολούθησε:

Κατά τή γνώμη μου, πρέπει να μη δείξουμε στόν Πατατούκα ότι ξέ- ρουμε τή μυστικό του. "Νά του μιλή- σουμε και να του φερθούμε όπως και πρώτα. Κι' όταν βγει από δω-μέσα, να τόν πάρουμε από πίσω και να μη χάσουμε ούτε στιγμή τάχνάρια του. "Ετσι θα μάθουμε πού κρύβει τή δια- μάντι και τότε θάχεις τήν εδκαιρία να τόν πνίξης, αγαπητέ μου "Ηρακλή.

Και βέβαια θά τόν πνίξω! είπε ο γίγαντας, σφίγγοντας τις γροθιές του. "Όστόσο, ο Πούμ-Πούμ έφερε μίαν αντίρρηση:

Ο Αύγουστος τά λέει σωστά, βέ- ρυ γο υέλι! "Αν όμως ο Πατατούκας δέ γυρίσει; "Αν τήχει στρίψει από τώρα, μαζί με τή διαμάντι;

"Ε, τότε, τι έγινε, έγινε, είπε ο Αύγουστος και είναι άργά τώρα πιά για να άνεργήσουμε. Γιατί ή άστυνο- μία θ' άρνηθαι ν' άρχίζει τήν κατα- δίωξη, αν δέν της άποδείξουμε τήν

κλοπή. Ο βασιλιάς τού έμπιστεύθηκε τή διαμάντι και μπορεί αυτός να τή πάει και στό Βέλγιο και στήν "Αμερι- κή κι' όπου θέλει... Πώς μπορούμε να στηρίξουμε μια μύηση;

"Α, αυτό πάει πολύ! φώναξε θυ- μωμένος ο "Ηρακλής. Θ' άφίσουμε αυ- τή τή λωποδύτη να γδύσει τά παιδιά και θά καθήσουμε με σταυρωμένα τά χέρια;

"Όχι. "Αλλά τή μόνο πού έχου- με να κάμουμε, είναι νανακαλύψουμε πού μένει ο Πατατούκας, είπε ο Αύ- γουστος. Αυτή είναι δουλειά δική μου.

"Η συζήτηση πήρε τέλος σ' αυτό τή σημεύ. Τότε σηκώθηκε ο Μοκοκό και

"Η Γρίπω δέν είχε ήσυχία... (Σελ. 205, στ. γ')

με μια σοβαρότητα, πού έκαμε κατά- πληξη τούς άλλους, είπε:

Εδώριστώ, φίλοι μου... "Εσείς, καλοί για τή Μοκοκό. Ο Μοκοκό θά γίνει μια μέρα βασιλιάς. Ζητήστε του τί θέλετε και θά σας τή δώσει.

Τά λόγια αυτά τά είπε με τόση πε- ποιθήση και μάλιστα με τόση έπιση- μότητα, ώστε κανείς δέ σκέφθηκε να γελάση. Τάντιθετο μάλιστα, ο "Ηρα- κλής σηκώθηκε κι' αυτός σοβαρός και είπε:

Μικρή πρίγκιπα Μοκοκό, σου όρκιζόμαστε πίστη και άφοσίωση. Δέν ξέρω αν θά καταφέρουμε να σου βρού- με τή πράσινο διαμάντι σου, μά έτσι- νου πού μπορούμε να σου ύποσχεθούμε είναι ότι θά σε προσταύσουμε, και σενα και τή μικρή σου φιληγάδα, και θά σε στείλουμε με ασφάλεια στήν πατρίδα σας.

"Όρκιζόμαστε! είπαν μαζί ο Αύγουστος κι' ο Πούμ-Πούμ.

"Όταν εγώ θά γυρίσω στό "Α- κουτονάρ, είπε με συγγίνηση ο Μοκο-

κό, θά έρθετε μαζί μου. "Εσένα, "Η- ρακλή, θά διορίζω άρχηγό του στρα- του μου.

Δέχομαι, είπε ο σαλιμπάγκος. Αυτό αξίζει κάτι περισσότερο από τή τσίρκο.

"Εού, Αύγουστε, εξακολούθησε τή παιδί, θά είσαι ο πρωθυπουργός μου. Καί σύ, Πούμ-Πούμ...

"Εγώ, πετάχτηκε ο παλιάτσος, θά είμαι απλούστατα ο «τρελλός», ο «γελωτοποιός» του βασιλιά!

"Όχι, έού θά είσαι ο φίλος μου κι' ο σύμβουλός μου.

"Ετσι, οι άνθρωποι αυτοί, πού είχαν καθήσει στό τραπέζι άπλοι σαλιμπάγ- κοί του τσίρκο, σηκώονταν τώρα ά- νότεροι αξιωματούχοι τής βασιλικής Αούλης του "Ακουτονάρ.

Ο τίτλος του βασιλιά έχει πάντα τόσο γόητρο, ώστε κανείς δέν πήρε σ' άστεία αυτούς τούς γενναϊόδωρους «διορισμούς» τού Μοκοκό κι' έλοι φαν- τάζονταν από τώρα τή φωτεινή έκεί- νη χώρα, πού έμελλαν να τήν κυβερ- νήσουν μια μέρα...

Μά ή κυρά-Γρίπω τούς έφερε πίσω στήν πραγματικότητα. Η γριά ζυγνό- σε σιγά-σιγά: τέντωνε τά δάχτυλά της και κουναδσε τή κεφαλή της.

Οι παλιάτσος βγήκαν ένας ένας από τήν τραπεζαρία, πατώντας στό νύχια.

"Εμεινε μόνο ή "Ιολέ.

Τί έχω; Με πήρε ο ύπνος; ρώ- τησε ή γριά μόλις άνοιξε τά μάτια της.

Ναι, σας πήρε ο ύπνος... κοιμό- σαοτε τήσση ώρα, αποκρίθηκε ή μικρή.

"Η γριά σηκώθηκε, έπιασε τή μέτω- πό της και ξαφνικά φώναξε:

"Α, τί έπαθα! Στοχηματίζω πώς οι πελάτες θά μου άδειασαν τή μπουφ- φέ, τήν ώρα πού κοιμόμουν!

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

"Η μοιραία ήμερομηνία

"Η μοιραία αυτή ήμερομηνία ήταν ή 22 Φεβρουαρίου, ή ήμερα πού είχε ύποσχεθεί ο Πατατούκας στήν κυρά- Γρίπω ότι θά ξαναρχόταν.

"Από τήν ήμερα πού οι παλιάτσος είχαν όρκιστεί να προστατεύσουν τή Μοκοκό, ο Πατατούκας δέν είχε κάμει τήν εμφάνήσή του στό ξενοδοχείο τής «Διάνας». Δέν έμεινε παρά μόνο μια τελευταία έλπίδα: ή 22 Φεβρουαρίου!

"Από τή πρωί ή κυρά-Γρίπω δέν εί- χε ήσυχία. Μία πετιόταν στό παρά- θυρο, μια έβγαίνε στήν πόρτα, ως τήν ώρα πού τά ρολόγια στις εκκλησιές χτύπησαν μεσημέρι.

"Όρισμένως, τή φαγητό πού σερβί- ρισε αυτή τήν ήμερα ή ξενοδόχισσα στός πελάτες της, δέν ήταν έξαίρετο. Μά κι' αυτοί είχαν τή νού τους άλλ- λωδ κι' ούτε έδωσαν προσοχή στή μα- γειρική της κυρά Γρίπω.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΕΤΑΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μοδιασθήμα ALPHONSE DAUDET, δασκανιασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γ.ρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Έλεγε κι' εκλαιγε : — «Αδύνατο πιά να μείνω μαζί του! Άλλωστε μ' έδιωξε, να μ' έδιωξε. «Τέτοιος είμαι, μου είπε, δεν μπορώ ναλλάξω. "Αν δεν σου άρσση, πήγαινε να ζήσης με τὸ γιό σου. Δεν σ' έμπορδίζω έγώ!» Και ήρθα!... Πές μου, Τζάκ, δέν έκκαμα καλά; Σὺ δ' ίδιος δέν μου είπες, πὼς δταν δέν θα μποροῦ πιά να ζῶ μαζί του, να ελθω να σε βρω;

«Έλεγε κι' εκλαιγε. — Από τὰ πρώτα λόγια της δυστυχισμένης, ὁ Μπελιζαίρ βγήκε έξω διακριτικά κι' εκλεισε μάστιχα και την πόρτα. Ὁ Τζάκ, ὀρθὸς μπροστά στη μητέρα του, την κοίταζε με τρόμο και αίκτο. Τί ἀλλαγμένη, τί χλωμή πού είναι! Στὸ πρόσωπό της, αὐρύτιδες φαίνονται σήμερα βαθύτερες και στα ὄρατα μαλλιά της ἀσπρολογούδ κάμποσες τρίχες πού δέν θά θυμήθηκε, τὸ πρωτὶ εκείνο, να τις ἀποσκηπέσῃ...

«Έκλαιγε κι' έλεγε : — «Αχ, και τί δέν υπέφερα μαζί του ξεη χρονάκια, παιδί μου Τζάκι!... Μά είναι τέρας αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τέρας! Τώρα ξημεροβραδυάζεται στα καφενάια και στις μπυραρίες. Μαζί του μεθοκοποῦν κι' ἄλλοι. Που να κοιτάξουν πιά περιδωκί! Γι' αὐτὸ τὸ τελευταίον φύλλο είχε τέτοια χάγια... Φαντάσου, δταν ήθε στὸ Ίντρέ, να φέρῃ τα λεπτά, — θυμάσαι; — ήμουν κι' έγώ μαζί του, περιμένα τὸ ἀντικρινὸ χωριό, κι' είχα τόση ἐπιθυμία να σε ιδῶ! "Εί, ὁ κύριος δέν μάφησε. Τί κακός, τί κακός!... Σε μισε, να στὸ πῶ καθαρά. Αὐτὸ προπάντων έγώ δέν τοῦ συγχωρῶ. Και να σου πῶ και κάτι ἄλλο πού έκκαμε; Σὺ δ' ὄκρυθα. Ὡς τώρα, μά δέν μποροῦ πιά να βαστάξω. Λοιπόν, είχα δεκαχιλιάδες φράγκα, δικά σου, πού σου τάφησε κληρονομία ὁ μακαρίτης ὁ θεός σου. Τοῦ τάδωσα, τότε με την ιστορία τοῦ Ίντρέ. Κι' ἐπειδὴ δέν χρειαστηκαν, γιατί εἶδ δέν είχες κλέψει πενήταρα, ὁ κύριος δὲ κράτησε και τὰ βαλα στὸ περιδωκί του. Να, στὸ περιδωκί του!... Για καλό σου έλεγε πὼς τῶκανε, για να πλουτήσης. "Αλλά

πάνε, φανώθηκαν κι' αὐτὸς οὐ δεκαχιλιάδες με τις ἄλλες... Αὐτὸ τὸ καλὸ σου έκανε. Κι' δταν τοῦ είπα πὼς έπρεπε με κάθε θυσία να σου επιστρέψῃ αὐτά τα λεπτά, πού είναι ή ζωή σου, τὸ μέλλον σου, ή εδύχια σου, μου παρουσίασε ένα λογαριασμό με δσα ξόδεψε για σενα από τότε στὸ Ίντρέ ὡς σήμερα. Και τα βγάξει δεκαπέντε χιλιιάδες; Με ἄλλους λόγους, τώρα τοῦ χρωστάς εἶς πάντε! "Αλλά, λέει, σου τα χαρίζει. Είναι, βλέπεις, και γενναία-

ἄσφαρος ὁ κύριος!... Καλά εἰλ' αὐτά. Μά να με χτυπήσῃ κιόλα; ἐμένα, την Ἰδα ντε Μπαρανό; Και να με διώξῃ;... "Ε, φτάνει πιά! Ὡς εἶδὸ ήταν! Δέν ξαναγορρίζω στὸ σπίτι του, να με κάνῃ χρυσή!

Ὁ Τζάκ την ἀφησε να τα πῆ δλα χωρίς να τὴ διακόψῃ καθόλου. Χλωμάιζε μόνο σὲ κάθε ἀποκάλυψη πού τοῦ έκανε και κοίταζε ἄλλοδ... «Ὁ Μπελιζαίρ τα χάνει μπροστά της.» (Σελ. 198, στ. γ')

Στὸ τέλος την ἐπίασε ἄπ' τὸ χέρι και, με πολλή γλύκα, τρυφερότητα, μά και με πολλή σοβαρότητα μαζί, της είπε: — Σ' εὐχαριστῶ πού ήρθες, μητέρα. "Ενα μόνο πράγμα ελπει ἀπὸ την εδύχια μου, εἶς. Τώρα τόχω κι' αὐτὸ τὸ κρατῶ, κι' είναι ὅτι μποροῦσα δὲ ἐπιθυμῶ. Πρόσεξε ἔως, γιατί... γιατί δέν θα σάφησω πιά να φύγῃς! — "Εγὼ να φύγῃ; έγώ να ξαναγορρίζω στὸ σπίτι του; Ποτέ, Τζάκ! Μ' ἐχτύπησε, μ' ἐδιώξε, τελείωσε! "Απὸ δὲ και στὸ ξεῖς οὐ δὸς μας!... Μά δέν σου είπα πὼς μια μέρα θα ελξα την ἀνάγκη σου; Νά την! ήθε αὐτή ή μέρα και την εδύλογα. — Με τὰ χάγια τοῦ γιου της, ή συγγενήση της περνοῦσε λίγο-λίγο, της

ἔφευγε με μεγάλα στενάγματα, σὰν ελκεινα πού κάνουν τὰ παιδία ἀπὸ κλάφουν πολύ.

— Ἐὰν εἶδῃς, Τζάκ, τί διμορφη ζωή πού θα κάνουμε οὐ δὸς μας, τοῦ έλεγε. Τώρα θα κάμω για σενα δσα δέν έκκαμα ποτέ... "Α, τί ὄρατα πού εἶν' εἶδὸ και τί ελεύθερα πού ἀνασαινω! "Ὅσο μικρή, δσο γυνή, δσο φριχτή κι' ἄν είναι ή κάμαρά σου, μου φαίνεται πὼς μπήκα στὸν παράδεισο!

Τὰ τελευταία της λόγια για την κατοικία, πού ὁ Μπελιζαίρ κι' αὐτὸς την ἔβρισκαν ἐξοχή, έκκαμαν τὸν Τζάκ νάνηνοχηρήσῃ κάπως για τὸ μέλλον. "Αλλά δέν είχε καιρὸ να της μιλήσῃ γι' αὐτὸ. Σε μισή ὄρα έπρεπε να φύγῃ για τὸ εργοστάσιο και μόλις πρόφθαινε να φροντίσῃ για την ἐγκατάσταση της μητέρας του. Πήγε πρώτα να συμβουλευθῇ τὸ οἰκοκὸ του, πού ἐξακολουθεῖσε να μένη στὸ διάδρομο: «Ἡ μητέρα του ήθε να κατοικήσῃ μαζί του. Πὼς μποροῦσαν να οἰκονομηθοῦν;

«Ακούγοντας αὐτή την ἀπρόοπτη εἰδηση, τὸ πρώτο πού συλλογισθηκε ὁ Μπελιζαίρ ήταν: «"Ασχημη δουλειά! δέν θα μπορῇ πιά να είναι οἰνοκὸς μας κι' ὁ γάμος θάναδληθῇ!» Δέν εδείξε ἔως τίποτα και προσπάθησε να βρῇ τρόπο για να βγάλη τὸ φίλο του ἀπ' την ἀμηχανία.

— "Ενοια σας, τοῦ είπε σὲ λίγο, κι' έγὼ θα σε τὰ οἰκονομήσω. Αὐτή την κάμαρα, πού είναι ή καλύτερη ἐδὲ-δὲ-πάνω, θα σε τὴν ἀφήσω να καθήσετε με την κυρία μητέρα σας. "Εγὼ θα βρω μια τρόπο στα σπίτι για να κοιμομαι. Και τὰ καπέλλα μου θα τα κουβαλήσω στὴς κυρίας Βερμπέρ. "Ετσι συμφώνησαν.

(Ἄκολουθεῖ)
Ρ Η Τ Α (*)
51. Βλέπεις χεῖλη πού γελοῦνε κι' ἐνθ σὺ τὰ μακαρίζεις, πόνο κρύβονες βαθθ. Τὸ φαινόμενα ἀπατῶνε: δύσολο να ξεχωρίζῃς ποιά και ποῦτε είναι ἀληθῆ.
52. Στὸ δρόμο σου χαζεύοντες ἄν πάς, — πού πρέπει να είναι αὐτὶ και μάτι, — ἀπόσεκα σ' ἐμπόδιο κτυπῃς, πονεῖς, μά και μαθαίνεις κάτι: "Ἡ δύναμη πού κλείνει τὸ κορμί πὼς εἶν' ἀπόπτασια μεγάλη πού δέν πιστεῖται, κάνει δοκιμή, πονεῖ, μά πιά δέν ἀμφιβάλλει.
CHEF
(*) Με μεγάλη χαρά ἀναγγέλλω ὅτι ὁ ἀγκαπητός μου παλιὸς συνεργάτης κ. Chef, πού πενήντα ὄρατα Ρητά του ἔχουν δημοσιευθῆι στοῦς τελευταίους μου τόμοις, ἀπεφάσισε να ταξιδιάνῃ ἐκἀτὸ. Κι' εἶται ὄρακο πάλι να δημοσιεῖω κάθε τόμο. — Σ. τ. Δ.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Αθήνη την εβδομάδα, με την εικονογράφηση της Κυριακής, ὁ κ. Βώττης, ὁ ζωγράφος μας, δέν ἐκρόφθασε να εικονογραφήσῃ και τὸν «Μπέμπη Ἀρχιλήστραχο». "Ετσι ή συνέχεια δημοσιεύεται σήμερα χωρίς εικόνα. "Αλλά... κἀθ' ἐμπόδιο για καλό. Κι' έγὼ ἐπαφελομαι της εδύκαιρίας να κάμω ένα Διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς, πού ἐλπίζω να σε εδύχαρισήσῃ πολύ.
Λοιπὸν τὸ θέμα είναι: *Μία εικόνα (σκίτσο) για τὴ σημερινή συνέχεια τοῦ «Μπέμπη Ἀρχιλήστραχου».*
Ἐὰν την κάμειτε στὸ σχῆμα πού τις κάνει ὁ κ. Βώττης, — και μεγαλύτερο ἄν θέλετε τὸ τετραπλευρο, ἄλλα με τις ἴδιες ἀναλογίες, ὅστε πάντα να είναι κάπως στενόμακρο, — εἶτε μονοκόμματη, μ' ένα μόνο θέμα, εἶτε διπλή, με δὺο θέματα, ἔως πάλι τις κάνει κομμὰ φορὰ ὁ κ. Βώττης. Εἶτε και τραπλή, δέν περιέρχει δπως θέλετε. (Ἡ ζ. σὺ δὲνα μέρος μπορεῖ να βάλετε τὸν Μπέμπη δταν γυρίζῃ ἀπ' τὸ κληνηγέτο τοῦ κῆρ - Ἀμβρόσιου και στὸ ἄλλο, δταν πρῶτε μονάχος στο λημέρι κι' οἱ ἄλλοι γύρω του τὸν κοιτάζουν ή δταν τοῦς μαλώνη για τὴ δειλία τους κτλ.)
"Ἡ εικόνα πρέπει να είναι ζωγραφισμένη σὲ ὄσπορο χαρτί με πένα και μαῦρο μελάνι (οἰνικό), ὅχι με μολύβι, οἶτε με πιπέλο και να είναι γραμμωτή, με τὸ σύστημα πού τις κάνει κι' ὁ κ. Βώττης. Και να σιαλῇ μέσα σὲ χοντρὸ φάκελλο, ἀσκίσιση, ή ἀνάμεσα σὲ δὺο λεπτά καρτόνια, (δχι ρουλό.) Στὸ πλάι, σὲ μια γωνιά, μπορεῖ να ἔχει την ἱστογραφὴ τοῦ ζωγράφου πάντως ἔως ἀπὸ πῶς καπείσε να ἔχει τὸνομά του καθαρό, τὸ ψευδώνυμό του, τὴ διαμονὴ του κτλ. Και τὴ σημεῖωση: «Γιὰ τὸν Μικρὸ Διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς».
Στὸν Διαγωνισμὸ αὐτὸ μποροῦν να λάβουν μέρος ὄσποροι ὄλοι δσοῖ ἔχουν ψευδώνυμο γκεκρημένο για τὸ 1927. με πληρωμὴ δὺο δραχμῶν οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομητα και τὰ δέλεφτων, (καθέννας ὄσως ἀπὸ μια μόνο εικόνα μπορεῖ να στείλῃ) και τρῶα δραχμῶν οἱ ἀγορασταῖ, καὶ κλησῇ δὲ την κάνει ὁ ἴδιος ὁ κ. Βώττης και σ' ὄποιον βραβεῖται με Ἄ Βραβεῖο, θα χαρίζῃ μια ἐνθύμηση, σὲ κορτίτσα, ένα σκίτσο του, ἀπ' αὐτά πού εχει κάνει για τὸν «Μπέμπη Ἀρχιλήστραχο».
Ἐκτός ἀπ' αὐτὴ την ἀμοιβή, ὁ κτήτης, καθὼς και οὐ πέντε κατοπινοί, θα παρῶν να βραβεῖται τὰ ὄρασμα για ὄλους τοῦς Μ. Διαγωνισμοῦς ("Ἰδὲ Ὁδηγὸ, κεφ. σ', § 8-10.) Τὰ καλύτερα ἀπὸ τὰ βραβεῖματα οἰκίτια θα δημοσιευθοῦν, καθὼς και ή φωτογραφία τοῦ κτήτου (ἄν στείλῃ).
Χάισα δεκτὰ για τὸν Διαγωνισμὸ μέχρι της 15 Ἰουνίου.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Θεός. — Σὴν ὀργά είναι, ἀμητηράσῃ πότε ἐπιτέλους θα φάμε;
Ὁ Ἀμητηράσῃς. — "Ὅταν φύγετε, θεε. "Ετσι είπε ή μαμμά.
Μαῦρος Πρίγνηπ
* * *
Μεταδῶ φιληνάδων.
"Α! ἐμένα μῦρέσε ή ἀπέλασια στὸν ἄνθρωπο.
— Τότε γιατί δέν κόβεις ἀ φέλιεις τὰ μαλλιά σου;
Τρελοκόριττο
* * *
— Χαίρεις! πὼς είσαστε; ποτὲ δ' κίριος.
Κι' ὁ μικρὸς Μπέμπης πού ἀκούει ἀπὸς είσαστε, ἀπαντῇ:
— Πέντε είμαστε!
Δενὴ Μαρκησία

ΑΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐθελπίδων τὴν 3 Μαΐου 1927.

ΣΑΣ ἀρῶσαι ἡ ἐξέτης της 30ης Κυριακής;.. Δέν ἀμφοδύλλω δτι θα πάντες ε δλοι. Κι' ἔχετε καιρὸ. Γιατί σε εδύσα μεγάλη προθεσμία. Νά ἔσπεισε ἔως ὅτι αὐτὴ θα είναι ή τελευταία. "Ἡ 30η Κυριακή θα δημοσιευθῇ στὸ πρώτο φύλλο τὸ Σεπτεμβρίου και φυσικά πρέπει να ἔχω κι' ἄγὸ καιρὸ για να την ἐτοιμάσω. Κοιτάξετε λοιπὸν να μη την πᾶτε σὲ μαρκοῦς πού μου ἔπταλαν ἀπάντηση για την 30η Κυριακή, δταν ήταν πιά κερμῶμένη. Μετὰ την 31ην Ἰουλιου δέν θα δεχθῶ πιά κερμὰ.
"Επίσης ὁ Φροντιστῇ, πού τὸν συγγαίρω, ἔς φροντιστῇ να μὸ στείλῃ ἐγκαίρως μια ὄρατα του φωτογραφία. Θα δημοσιευθῇ μόναχη της, μέσα στην κλησῇ της 30ης Κυριακής, δως βαξῆ συνήθεως τοῦς βραβευμένων στις Κυριακές. Κι' εἶται θα γνωρίστε και την ἀληθινὴ μορφή τοῦ Φωταίνου, πού στὸ σημερινὸ φύλλο βλέπετε μόνο με φανταστική του γελοιογραφία...
Κυματίζουσα Κρανόλευκος, πού τὸ είχες καιρὸ να σου ἀπαντήσω και με «πολλὰ λόγια», ἱκανοποιῶ σήμερα την ἐπιθυμία σου. Τὸ γράμμα σου, τόσο καθαρογραμμένο και τόσο τρυπρό, μ' εδύχαρίστησε πολύ. Σ' εδύχαριστῶ για τὴ νέα συνδρομήσῃ και τὴν παρῶνα. Χαίρω ἀκόμη πού γνωρίζῃς με δὺο τόσο καλὸς φίλος μου. Για τὸ ἄλλο πού μου γράφεις, θα συμμορφωθῶ.
Δέν θυμῶμαι πιά τί μου ἔγραψες, Τρελὸ Γερμανοκορτῆ, και δέν ἔχω καιρὸ, δυστυχῶς, να φάξω δνα δὲ βῶδ τὸ γράμμα σου ἐστῆνο. Ὅδτα τὸ ἔκαρξ ἐπιτήθεσε να μὸ σου ἀπαντήσω: τὸ γράμμα σου θα ἔπεσε μέσα σὲ φούρα. "Ὅπως δὴποτε. ἄν ήταν τίποτα σπουδαίο και μὸ δέφυγε, μπορεῖ να μὸ τὰ ξαναγράψῃς. Για τὸ ἄλλο ζήτημα: τί να σου πῶ! Δέν είσαι ἀκόμα ὄσο μεγάλος νομίζεις. Σὴν

ἡλικία σου, πρέπει να διαδύξῃς μόνο πράγματα πού είναι γραμμῆνα γιὰ τὴ νουάτια. "Ε, βέβαια, μια ἐκείρηση, για κάτι πολὺ καλό, μπορεῖ να κάνεις. "Αλλά ή ἐκείρηση να μὸ γίνῃ ἀκόμα κανόνιας. "Ἐχεις καιρὸ...
Μά κι' έγὼ, Βαλέντσια, τὸ εἶπα πολλὰ φορὰς: τὸ πρώτο για τὰ κορίτσια είναι ή νοικοκυρασύνη. Σε συγγαίρω λοιπὸν πού καταγίνεσαι και στην κορτίτσα κι' ἔχεις τὴ μεγάλη χαρά να βλέπῃς τοῦς δικούς σου να τρώνε με τόση δρεξη ένα πού μαγειρεμένο ἀπὸ σενα. — Σὸ εἶτεῖλα 21 τετραδία. Ὁ κ. Φαῖδων σὲ ὑπερευχαρίστη.

Ἡ Σκηνία, πού τὴ συγγαίρω και για τοῦς βαθμούς της, μου γράφει: «Εἶμαι κατευχαριστημένη πού βλέπω τώρα εδύχοῦμένο τὸν Τζάκ. Φοδῶμαι μόνο μη χάσω πάλι τὴ μῦτη τους δ Νταρζαντόν και Σα. "Ὅσο για τὸ Μακοκό, τώρα ἄρχεις να με λουπῇ ή καιμένη ή Ἰσὰ πού κατῶντης ὑπερέτρια... Ὁ Μπέμπης ὄσως δ' ἀρχιλήστραχος μ' ἀνοσάει. Τί τέλειο πού είναι! Ὁ Φοδῶσκας μὸς ὁ καχουλός. — ἂ. τί διμορφα πού τὸν γράφει ή Κυρά-Μάρθα!...
Νέμισες, ή νέα μγς φίλη ἐνεκρήσῃ. Πολὸ σ' εδύχαριστῶ πού δέν πᾶεις να μὸ δέχνης τὴν ἀγάπη σου με ἔργα. Για τὸ ἀγαπητὸ μου τὸν Ἐπιστολὸν τοῦ κ. Φαῖδωνος κι' ἄλλη φορὰ γεννήθηκες ζήτημα. Συμφωνήσαμε τότε πὼς πῶ σὺ σὸ δὲταν ὡς ἔλεγε «ἀγαπητὰ μου παιδιὰ», για να περιλαμβάνει και τὰ κορίτσια: ἄλλ' ἀποφασίσαμε να μὸ ἄλλῃπὸ τὸ ἀπὸ τόσα χροῖα συνειθημένο και καθιερωμένο. Τέπος, βλέπεις είναι αὐτὸς εἰδητῇ ξεχνῇ ποτὲ ὁ κ. Φαῖδων πὼς ἀπευθύνεται και σὲ ἀγρία και σὲ κορίτσια;
"Ὁραῖς Ἐπιστολὰς μου ἔστῆλαν αὐτήν την ἔδομάδα κι' οἱ εἶξε: Νεάλια, Ρούλα Μ. Βαρέλλα, Τσάβλεστον, Ἀμλετ, Ἀνθὸς της Ἀνδρῶν, Γερμανοκρήτης, Γιάσεμ, Κένταυρος, Φλογίτσα, Ἀρῶμνη Φοβηταῖάρα, Σκηνία, Κυρά-Κυραλίνα, Τρελὴ Χορῆντσα, Γλυκειά Χαρραυγή, Χρυσὸν Ρόδον, Σκην-Θροδῶλη, Δενὴ Μαρκησία, Ἀθῶν και Στρογόμελλη. — "Εξετέλεσα τις παραγγελίες των και τοῦς εδύχαριστῶ ὄλους για τὰ καλά των λόγια. Σ' ὄσως μπορέσω, θα παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΞΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα Ψευδώνυμα: Βυζαντις, κ. ("Ανοῖξῃ Σέρρα). Ἀλφόνος, κ. (Β). Ἄγνωστη, κ. (ΜΠ). Γενοβέφα, κ. (ἀκόμη! ! ! ! !). Τσαρλεστομανης, κ. (Ζητῶ ή Διάπλασις). Ἐλεῖφουσα Νεότης, κ. (ἰ). Μῶβ Μαντηλῆ, κ. (ποῖος λοιπὸν!). Ρήγας Καρῶ, κ. (ΣΤ). Ἄσος Κούσα, κ. (ΣΤ). Ἐπιτὰ Μπιστοῦν, κ. (ΣΤ). Ντάμα Σαῶδ, κ. (ΣΤ). Ἄσος Καρῶ, κ. (ΣΤ). Ντάμα Κούσα, κ. (ΣΤ).
"Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Ψυχὴ της Λέσβου, κ.

Σεσπαθώνετε για τὸ Δωδεκασέλιδο!

Ἡ Διάπλασις ἀσπαζέται πούς φίλους της: Ἡρωϊκὸν Μεσοδύγειον (δὲν είναι καιρὸς τώρα για τέτοιας εἰδησεις, για τί τὸ πρώτο κάνει οἰκονομίας ή Ἀσκησις ἐκλήνη είναι ὄρθῇ σὲ δέν βρῃκες τὸ Κρῆτος πού ταυτῆται.) Ἐλευθέρο Πουλί (χαίρω πού ή κλήρωσή σου σὺ εδύλας τὴν Ἰδα πὼς εἶσαι ἀτυχῇ διάδωας και τοῦς Ἐυχέρους και Ἄτυχους τοῦ Σαποπύλου να ἰδῃς...) Μήδεια (και πάλι εδύχαριστῶ για τὸ ξεσπάθωμα στὸ Σαλαβικό Τρίγωνο, ελληνηκὸ ή γαλλικό, καθὼ ἀστρακόκος ἀντιπροσωπεῖται μια συλλαβῇ, οὐ δὲ γραμμῆσες ἐκείνες εἶναι ἀπλῶς για να χωρίζουν τὴ λέξη στις συλλαβῆς της π. χ. χ. ε. α. — Μή-δει-α) Στρομ-ποῦλαν (εἶδος βέβαια τὴν ἔγρηση τοῦ ψευδωνύμου σου χάρω πολὺ για τὴ γιωρημία ἔστῆλα) Μετα-λουδαν (δχι μόνο τοῦ Ἄ βραβεῖμένου δημοσιεῖται ή φωτογραφία δωρεάν, και τὸν Ἰαστῆρον τοῦ Ἄ δταν στέλλουν και τὰ ξεδοδα για τὸ κλισέ μ' αὐτὰ δέν τὰ λέει δλα ὁ Ὁδηγὸς;) Γλυκειά Χαρραυγῇ (ἀπαντῶ σὲ προηγούμενο γράμμα σου ή Ἀσκησις ἐκλήνη εχει καλὸς για τὸ ἄλλο, να κάμῃς ὅ, τι λέει ή μαμμά: τὸ πιστεῖται πὼς δέν εχεις κερμὰ κακὴ διάδωας, ἀλλά δέν ἔσρω τί δουλειά κάνει ὁ πατέρας της φίλης μας ἐκείνης;) Ἐκτορα Πατρ. (θα ήθελα να σ' εδύχαριστῶ, ἀλλά λυποῦμαι πού δέν μπορῶ) Τιμημένα Σρανιά (δχι, ή γραφή σου, πολὺ καλή, δέν με κουράζει καθόλου μόνον τὸ ξεθωρο μελάνι τὴν ἔκανε κουραστική) Πηρηλιπίσαν της Σελήνης (ὑπομονῇ, να κάμῃς τὴν εἰλιτα πού σου παρηγγύσε ὁ γιατρός για λίγο καιρὸ θά είναι, ἀλλά θα σου δώσῃ την ἰδία σου για πάντα) στην ήλικία σου αὐτὰ είναι παραστικά) Ἀφροστερη Ὁλυμπίακη (περιεργότατο, πραγματικῶς, τὸ γράμμα σου και τὸ εδύσα στὸν κ. Φαῖδων πού ἴσως κάτι θά γράψῃ) Ἰσθῶν (εδύχαρη λοιπὸν και ἐλπίξῃ) Μαῖρον Πρίγνηπ (σου τὸ ἐνεκρηνα 15-20 μπορεῖ να στείλῃς δταν προκηρυχθῇ ἀγωνισμός) Χιονισμένο Πῆλιο (εδύχαριστῶ για τὸ ξεσπάθωμα πού τὸ κάμῃς γιὰ εδύχαριστῆσῃ κι' ἐλπίζω να βρῃς κι' ἄλλα παιδιὰ, ὅπως γράφεις) Κοσμοκαλάστρα (αὐ Ἀσκησις με τοῦς πολλοὺς ἀριθμούς κάνουν τόσος λύσεις εἶται εἶναι ὁ ἀριθμὸν των π. χ. ένα Μαγιδὸν Γράμμα με ἀριθμὸ 145-149, δταν τὸ λῶναι πέντε: δλο, δηλαδῇ βρῃσαι και τις πάντα ζητούμενες λύσεις, εχει πάντα λύσεις μπορεῖ ὄμως να βρῇ μόνο τις τέσπερες και τότε τὸ λογαριθμῶνται τέσπερες) Ἐλῆαν (ἀπ' ὄλες αὐτὲς τις ἀνομομονήσες σου, μόνο ή πρώτη σου ἱκανοποιεῖται σήμερα) ἀλλά γρηγορα θα σου ἱκανοποιηθοῦν κι' οἱ ἄλλες) σὲ συγγαίρω για τὸ βήμα πού βρῇσῃ στὸ μαθηματικά και σου εδύχωμαι να τὸν δώσῃς ὡς τὸ 10) Ἀδραν τοῦ Ἐξείτου (χα-

